

РИЧАРД БРОТИГАН
ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН
ГОТИЧЕСКИ УЕСТЪРН

Превод от английски: Рада Шарланджиева, 1982

chitanka.info

ПЪРВА КНИГА
ОСТРОВ ХАВАЙ

УРОКЪТ ПО ЕЗДА

Приклекнали и стиснали пушки сред ананасовото поле, те гледаха как един баща учи сина си да язди. Това ставаше на остров Хавай в лятото на 1902 година.

От дълго време не бяха разменили дума. Просто се снишиха и впериха очи в мъжа, момчето и коня. А гледката пред тях не ги правеше щастливи.

— Не мога — каза Гриър.

— Но той е долно копеле — настоя Камерън.

— Не мога да застрелям един човек, докато учи детето си да язди кон — каза Гриър. — Не съм устроен така.

Гриър и Камерън не се чувствуваха като у дома сред ананасовото поле. На остров Хавай те изглеждаха не на място. И двамата бяха в каубойски костюми — обичайното облекло на Източен Орегон.

Гриър стискаше любимата си пушка „Краг“, калибър 30:40, а Камерън — „Уинчестър“ 25:35. Гриър обичаше да занася Камерън за пушката му. Току му подмяташе: „За какъв дявол вечно мъкнеш тая заешка пушка, а не си вземеш една истинска, като моята «Краг»?“

Те следяха внимателно урока по езда.

— Ето как ще изтървем две хиляди долара — каза Камерън. — Напразно бихме тоя гаден път с гадния кораб. Струваше ми се, че никога няма да спра да повръщам, а сега се налага да го минавам повторно и в джоба ми пак ще дрънкат само дребни пари.

Гриър кимна.

Пътуването от Сан Франциско до Хавайските острови беше най-отвратителното изпитание в живота на Гриър и Камерън, по-отвратително дори от онова, когато простреляха десет пъти помощник-шерифа на Айдахоу, а той все не умираше, та най-после Гриър се видя в чудо и каза на помощник-шерифа: „Моля ви, умрете, защото не ни се иска да стреляме повече във вас.“ А помощник-шерифът му отвърна: „Окей, ще умра, само не стреляйте повече в мен.“ — „Няма да стреляме повече във вас“ — обеща му Камерън. „Окей, мъртъв съм“ — и умря.

Мъжът, момчето и конят се обучаваха в предния двор на една голяма бяла къща, засенчена от кокосови палми. Къщата беше като бляскав остров сред ананасовите полета. От нея долиташе музика на пиано. И лениво се разнасяше в топлия следобед.

В този миг на предната веранда излезе жена. Държеше се като съпруга и майка. Облечена бе в дълга бяла рокля с висока колосана яка.

— Вечерята е готова! — изкряска тя. — Хайде на плюскане, каубои!

— По дяволите! — изруга Камерън. — Тоя път съвсем сигурно ги изтървах. Хилядата долара. По всички предвиждания той отдавна трябваше да бъде мъртъв и на път да го изпружат на верандата, а ето че влиза в къщата си, за да се наяде.

— Я да се махаме от тоя проклет остров! — отсече Гриър.

ОБРАТНО В САН ФРАНЦИСКО

Камерън си падаше по броенето. До Сан Франциско повърна деветнайсет пъти. Обичаше да брой всяко свое действие. Преди години, когато се запознах, това стряскаше Гриър, но той отдавна вече беше свикнал със слабостта на Камерън. А и нямаше избор, инак можеше да откачи.

Понякога хората питаха какво прави Камерън, а Гриър им обясняваше: „Брой нещо.“ — „Какво брой?“ — интересуваха се те, а Гриър им отговаряше: „Има ли значение?“ — и хората измърморваха: „Аха.“

Обикновено те не задълбаваха, защото Гриър и Камерън бяха крайно самоуверени по оня безцеремонен небрежно отпуснат начин, от който другите застават нащрек.

Видът на Гриър и на Камерън внушаваше, че могат да се справят с всяко положение с минимални усилия и максимален резултат.

Те не изглеждаха опасни и жестоки. По-скоро бяха като укротена дестилация на двете качества. Държаха се така, сякаш знаят съвсем отвътре за разни работи наоколо, които никой друг не умее да съзре.

С други думи, биваше си ги и хората внимаваха да не ги пращат на майната им, макар Камерън вечно да броеше нещо, както преброи, че до Сан Франциско е повърнал деветнайсет пъти. Те бяха наемни убийци.

По едно време Гриър попита:

— Колко пъти станаха?

И Камерън отвърна:

— Дванайсет.

— А колко пъти ти се повдигна?

— Двайсет.

— И през колко го изкарваш? — интересува се Гриър.

— Горедолу равномерно, през един.

МИС ХОКЛАЙН

В това време мис Хоклайн вече ги чакаше в огромната леденостудена жълта къща... в Източен Орегон... докато в Китайския квартал на Сан Франциско те припечелваха пари за път, убивайки един китаец, който, според други китайци, трябваше да бъде убит.

Въпросният китаец беше отчаян главорез и другите китайци предложиха на Гриър и на Камерън седемдесет и пет долара, за да го убият.

Мис Хоклайн седеше гола на пода в стая, пълна с музикални инструменти и с газени лампи, които едва-едва мъждукаха. Седеше близо до един клавесин. Върху неговата клавиатура падаше особена светлина, която си имаше и сянка.

Вън виеха койоти.

Разкривените от газените лампи сенки на музикалните инструменти хвърляха екзотични очертания върху нейното тяло и в камината гореше буен огън. Огънят беше почти неестествено голям, но това бе необходимо, защото къщата беше леденостудена.

На вратата на стаята се почука.

Мис Хоклайн извърна глава:

— Да?

— Вечерята ще бъде сервирана след няколко минути — долетя през вратата старчески глас. Човекът не направи опит да влезе в стаята. Остана вън.

— Благодаря ви, мистър Морган — отговори тя.

После отекнаха тежки стъпки, заглъхнаха по коридора и най-подир изчезнаха зад тракването на някаква врата.

Койотите бяха съвсем близо до къщата. Сякаш виеха от самата веранда.

— Даваме седемдесет и пет долара. Вие убивате — каза главатарят на китайците.

Заедно с тях в тъмното тясно помещение седяха още пет-шест китайци. Миризма на евтино китайско ядене изпълваше мястото.

Когато Гриър и Камерън чуха цената седемдесет и пет долара, те пуснаха онази своя небрежна усмивка, която обикновено променяше много бързо нещата.

— Двеста долара — каза китаецът, без да трепне лицето му. Беше съобразителен китаец. Затова им бе и главатар.

— Двеста и петдесет. Къде е? — попита Гриър.

— В съседната къща — отвърна главатарят на китайците.

Гриър и Камерън нахълтаха в съседната къща и го убиха. Така и не разбраха колко отчаян главорез беше китаецът, защото не му оставиха възможност да покаже. Тъй работеха те. Убиваха от раз.

Докато те се занимаваха с китаеца, мис Хоклайн ги чакаше все тъй гола наред стаята, населена със сенките на музикалните инструменти. Благодарение на газените пламъчета сенките играеха по тялото ѝ в тази огромна къща в Източен Орегон.

Но в стаята имаше още нещо. То я наблюдаваше и се наслаждаваше на голото ѝ тяло. Тя не знаеше, че то е там. Нито знаеше, че е гола. Ако знаеше, че е гола, щеше да изживее силен шок. Тя беше благопристойна млада дама, ако изключим цветистия език, който бе възприела от баща си.

Мис Хоклайн мислеше за Гриър и за Камерън, въпреки че никога не ги беше виждала, нито пък бе чувала за тях, но открай време ги чакаше да дойдат, както пък те бяха обречени да го направят, защото тя бе частица от тяхното готическо бъдеще.

На другата сутрин Гриър и Камерън хванаха влака за Портланд, Орегон. Денят бе прекрасен. И те бяха доволни, защото обичаха да пътуват с влак за Портланд.

— Е, колко пъти дотук? — попита Гриър.

— Осем пъти останахме и шест слязохме — отвърна Камерън.

ВЪЛШЕБНОТО МОМИЧЕ

Те блудствуваха втори ден, когато ги откри индианката. Обичаха да поблудствуват една седмица в Портланд, преди да мирясат и да помислят за работа.

Индианката ги откри в любимия им публичен дом. Никога не ги беше виждала, нито пък, бе чувала за тях, но щом ги зърна, разбра, че такива мъже трябва да на мис Хоклайн.

От три месеца търсеше из Портланд подходящи мъже. Казваше се Вълшебното момиче. Смяташе, че е на петнайсет години. Влязла бе случайно в публичния дом. Всъщност тя търсеше друг публичен дом, който се намиреше на следващата пресечка.

— Какво искаш? — попита я Гриър. На коленете му седеше едно хубаво русо момиче на около четиринайсет. Без дрехи.

— Тая индианка ли е? — попита момичето. Как ли се е вмъкнала тук?

— Затваряй си устата — сряза я Гриър.

Камерън тъкмо бе награвил една малка брюнетка. Той прекъсна заниманието си и хвърли през рамо поглед към Вълшебното момиче.

Двоумеше се дали да продължи със своето момиче, или да разбере какво иска индианката.

Вълшебното момиче стоеше и дума не продумваше.

Малката проститутка рече:

— Продължавай!

— Почакай малко — отвърна й Камерън. И се измести от позата на любовта. Взел бе решение.

Индианката бръкна в джоба си и извади оттам снимка. Снимка на много красива млада жена. Жената от снимката беше без дрехи. Седеше на пода на стая, изпълнена с музикални инструменти.

Вълшебното момиче показа снимката на Гриър.

— Какво е това? — попита Гриър.

Вълшебното момиче пристъпи към Камерън и показа и на него снимката.

— Интересно — промърмори Камерън.

Двете малки проститутки не разбираха какво става. В живота си не бяха виждали такова нещо, а бяха виждали доста работи в живота си. Тъмнокосата изведнъж прикри краката си, защото се смути.

Русата се пулеше онемяла, с невярващи сини очи. Кажеше ли ѝ някой мъж да си затваря устата, тя винаги си я затваряше. Преди да стане проститутка, бе работила във ферма.

Тогава Вълшебното момиче бръкна в джоба на индианската си роба и извади пет хиляди долара на стотачки. Извади парите с такъв жест, сякаш цял живот бе правила само това.

Подаде на Гриър двайсет и пет банкноти, после отиде при Камерън и подаде и на него двайсет и пет. След като им връчи парите, стана и безмълвно ги загледа. Още не бе проговорила, откакто влезе в стаята.

Русокосото момиче си седеше на коленете на Гриър. Той погледна индианката и бавно кимна в знак на съгласие. Както лежеше до тъмнокосото момиче, което прикриваше краката си, Камерън пусна една полуусмивка.

ИНДИАНКАТА

На другата сутрин Гриър и Камерън тръгнаха с влак от Портланд към Централ Каунти в Източен Орегон, нагоре по река Кълъмбия.

Местата им бяха удобни, защото обичаха да пътуват с влак. С тях пътуваше и индианката. Голяма част от времето те прекарваха, загледани в нея, защото тя беше много хубава.

Беше висока и стройна и имаше дълга права черна коса. Формите ѝ бяха изящно чувствени. И на двамата им направи впечатление нейната уста.

Тя седеше изискано, отправила взор към река Кълъмбия, докато влакът се носеше срещу течението към Източен Орегон. Намираще интересни работи за гледане.

Три или четири часа след като напуснаха Портланд, Гриър и Камерън заприказваха Вълшебното момиче. Глождеше ги любопитство какво означава всичко това.

Откак влезе в публичния дом и промени живота им, момичето не бе изговорило повече от стотина думи. И ни една от думите не се отнасяше до онова, което се очакваше от тях да направят, освен дето рече, че трябва да стигнат до Централ Каунти и да се запознаят с мис Хоклайн, която ще им обясни за какво им плаща пет хиляди долара.

— Защо отиваме в Централ Каунти? — попита Гриър.

— Вие нали убивате хора? — отвърна му с въпрос Вълшебното момиче. Гласът ѝ беше мек и отмерен. Звукът на нейния глас ги изненада. Преди да проговори, те не очакваха, че ще прозвучи така.

— Понякога — измънка Гриър.

— По вашия край като че имате доста неприятности с опазването на овцете — каза Камерън. — Чух за някакви убийства. Миналата седмица опушкали четирима, а за месеца — девет. Познавам трима гангстери от Портланд, които заминаха нататък само преди няколко дни. Отлични мъже.

— Наистина отлични — съгласи се Гриър. — Като че ли най-добрите трима, тръгнали нататък, за които знаем, освен може би едни други двама. Мъчно се надвиват такива момчета. Тръгнаха да работят

за собствениците на стадата. На коя страна е твоята господарка или иска да ѝ бъде свършена някоя лична работа?

— Мис Хоклайн ще ви обясни какво иска от вас — отговори Вълшебното момиче.

— Ей, от теб не може да се измъкне дори намек! — усмихна се Гриър.

Вълшебното момиче погледна през прозореца към река Кълъмбия. По реката плаваше лодка. В лодката седяха двама души. Не можеше да се каже какво точно правеха. Единият държеше чадър, макар че не валеше, нито пък припичаше слънце.

Гриър и Камерън се отказаха да разпитват какво ще се иска от тях, но силно ги заинтересува Вълшебното момиче. Гласът ѝ ги изненада, защото не говореше като индианка. Говореше като жена от Изтока, която доста се е учила.

А след като я огледаха и отблизо, видяха, че не е индианка.

Но си премълчаха. Получили бяха пари и това им стигаше. Помислиха си, че ако тя държи да прилича на индианка, това си е нейна работа.

ГОМПВИЛ

Влакът стигаше само до Гомпвил, областен център на Морнинг Каунти, който се намираше на петдесет мили път с дилижанс от Били. В студеното ясно зазоряване пет-шест сънени кучета лаеха по локомотива.

— Гомпвил — оповести Камерън.

Гомпвил беше щаб на Асоциацията на овцеубийците от Морнинг Каунти, която си имаше президент, вицепрезидент, секретар, водещ протокола и вътрешен кодекс, узаконяващ изстребването на овцете.

На собствениците на овцете тая работа не им идваше много по сърце, така че и двете страни бяха докарали гангстери от Портланд и в тоя край започна да се гледа твърде леко на убийството.

— Ще го хванем за опашката — каза Гриър на Вълшебното момиче, докато се приближаваха към пътниците, качващи се в дилижанса. И потеглиха за Били буквално след минута.

Камерън носеше на рамо дълго тясно куфарче. Куфарчето съдържаше една дванайсеткалибров ловджийска пушка със затвор и срязани цеви, една пушка „Уинчестър“ 25:35, една „Краг“ 30:40, два 38-калиброви револвера и един автоматичен 38-калибров пистолет, който Камерън бе купил на остров Хавай от един войник, завръщащ се от Филипините след двегодишна служба в потушаване на бунтове.

— Какъв е тоя пистолет? — попитал Камерън войника. Пиели си питието в някакъв бар в Хонолулу.

— За трепане на филипински копелета — отговорил му войникът. Трепе ги на място, без грешка, гробовете не стигат да ги погребеш.

След една бутилка уиски и много приказки за жени Камерън купил пистолета от войника, който цъфтял от радост, че се прибира у дома в Америка и че не се налага да използва повече своето оръжие.

СЕНТРАЛКАУНТСКИ ПРАВИ

Сентрал Каунти беше обширна хълмиста област, оградена от планини на север и от планини на юг, а между тях безбрежна самота. Планините тънеха в гори и потоци.

Самотата се наричаше Мъртвите хълмове.

Широка беше трийсет мили — хълмовете бяха хиляди: жълти и голи през лятото, гъсто обрасли с хвойнови храсти в падините, а тук-там по тях стърчаха борове, които приличаш досущ на овце, спуснали се от планините, залутали се сред Мъртвите хълмове и изгубили пътя си за връщане.

... горките дървета...

Населението на Сентрал Каунти се въртеше около хиляда и сто души: като извадим или прибавим тук някой умрял, там някои новороден, неколцината странници, решили да се заселят в областта и да започнат нов живот, или пък кореняците, запилели се далеч, които никога не ще се върнат от мъка по дома ни за дълго, ни за кратко.

Като в сбита история на човечеството, в тази област имаше два града.

Единият се намираще близо до северната планинска верига. Този град се наричаше Брукс. Другият беше близо до южната планинска верига. Той се наричаше Били.

Градовете носеха имената на братята Били и Брукс Патърсън: пионери-заселници в областта отпреди четиридесет години, които, заради правото на собственост над пет пилета, се застреляли един друг в един септемврийски следобед.

Тази съдбовна пилешка разпра се разиграла в 1881 година, но в 1902 година в областта все още бушуваха страсти около въпроса чие е било правото над пилетата и кой е виновникът за дуела, довел до гибелта на двамата братя и оставил две вдовици и девет сирачета.

Главен град на областта беше Брукс, но жителите на Били казваха по този повод:

— Майната му на Брукс!

В ПОЛЪХА НА РАННА УТРИН

Точно на излизане от Гомпвил един мъж висеше обесен от моста над реката. На лицето му бе изписано неверие, сякаш още не можеше да повярва, че е мъртъв. Просто отказваше да повярва, че е мъртъв. И нямаше да повярва, че е мъртъв, докато не го погребат. Тялото му се полюшваше леко във вятъра на ранната утрин.

Заедно с Гриър, Камерън и Вълшебното момиче в дилижанса пътуваше и един търговец на бодлива тел. Търговецът приличаше на петдесетгодишно дете с дълги тънки пръсти и мъртвешкобледи нокти. Той отиваше в Били, а после и в Брукс, за да продава бодливата си тел.

Търговията вървеше добре.

— Сега тук стават често такива неща — каза той, като посочи трупа. — Работа на гангстерите от Портланд. Те са го направили.

Той единствен проговори. Никой друг нямаше думи за изговаряне на глас. Гриър и Камерън си казаха наум каквото имаха да си кажат.

Вълшебното момиче остана тъй спокойно, сякаш бе израснало в страна, където отвсякъде никнат трупове вместо цветя.

Дилижансът мина по моста, без да спира. Протътна по него като гръмотевична буря със средна сила. Вятърът завъртя трупа, така че той сподери дилижанса, докато се изкачи по пътя край реката, и изчезна сред прашните зелени дървета на един завои.

НА „КАФЕ“ С ВДОВИЦАТА

Няколко часа по-късно дилижансът спря пред къщата на вдовицата Джейн. По пътя за Били кочияшът обичаше да се отбива на чашка „кафе“ при вдовицата.

Онова, което имаше пред вид под чашка кафе, всъщност не беше чашка кафе. Той имаше нежна връзка с вдовицата и просто спираше колата пред нейната къща и въвеждаше вътре всички пътници. Вдовицата ги черпеше с кафе, а на кухненската маса неизменно стоеше голям поднос с домашни понички.

Вдовицата Джейн беше много слаба, но весела жена, в началото на петдесетте.

После вдовицата и кочияшът, тържествено понесъл своята чаша кафе, се качваха на горния етаж. Пътниците оставаха долу в кухнята, пиеха кафе и ядяха понички, докато горе в спалнята кочияшът пиеше „кафето“ си с вдовицата.

Скърцането на пружините отекваше из къщата като механичен дъжд.

КОРА

Камерън взе със себе си куфарчето с оръжията. Не искаше да ги оставя в дилижанса без надзор. Гриър и Камерън никога не носеха по себе си оръжие, освен ако не тръгваха да убиват някого. Тогава носеха оръжие. В останалото време оръжията си лежах в куфара.

Търговецът на бодлива тел седеше в кухнята с чашата кафе в ръка и от време на време поглеждаше надолу към куфарчето до Камерън, но не каза нищо по въпроса.

Затова пък интересът му към Вълшебното момиче беше достатъчно силен, че да не се въздържа да я попита как се казва.

— Вълшебното момиче — отговори му Вълшебното момиче.

— Хубаво име — одобри той. — И ако не ми се разсърдите, че ще ви го кажа, и вие сте много хубава.

— Благодаря ви.

После, за да бъде вежлив докрай, попита и Гриър как се казва.

— Гриър — отвърна му Гриър.

— Интересно име — отбеляза той.

Подир това попита Камерън как се казва.

— Камерън — процеди Камерън.

— Всички тук имат интересни имена — заключи той. — Аз пък се казвам Марвин Кора Джоунс. Не се срещат често мъже с второ име Кора. Поне аз не съм срещал, а съм ходил на много места, включително и в Англия.

— Кора е особено второ име за мъж — съгласи се Камерън.

Вълшебното момиче стана, отиде до печката и наля още кафе на Гриър и Камерън. Наля и на търговеца на бодлива тел. Усмивваше се. На масата беше поставен огромен поднос с понички и всички се черпеха от тях. Вдовицата Джейн бе добра готвачка.

Като огледало къщата продължаваше да отразява клатушкането на кревата горе.

Гриър и Камерън си наляха и по чаша мляко от една красива порцеланова кана върху масата. Те обичаха да пийват по чаша мляко от

време на време. Хареса им и усмивката върху лицето на Вълшебното момиче. То се усмихваше за първи път.

— Кръстили са ме Кора на прапрабаба ми. Аз не се обиждам. На някакво празненство се запознала с Джордж Вашингтон. Разправяше, че той бил наистина много мил човек, бил доста по-нисък, отколкото си го представяла — бърбореше търговецът на бодлива тел. — Завързвам познанства с много интересни хора като им казвам, че второто ми име е Кора. То събужда любопитство. Е, малко е смешно. Но не се обиждам, ако хората се подсмиват, какво пък, то си е малко смешно второто име на един мъж да е Кора.

ПРОТИВ ПРАХТА

Кочияшът и вдовицата слязоха по стълбите, разнежено прегърнати.

— Беше страшно мило от ваша страна, че ми го показахте — каза кочияшът.

Лицето на вдовицата светеше като звезда.

Кочияшът се държеше игриво официално, но от пръв поглед си личеше, че се мъчи да замаже.

— Хубаво е, когато човек поспре да изпие чаша кафе — обърна се кочияшът към всички, насядали около масата. — Това прави пътуването леко, а колко по-добре е да си хапнеш поничка, отколкото да те ритне в главата катър.

Нямаше спор по този въпрос.

МИСЛИ НА 12 ЮЛИ 1902 ГОДИНА

Към пладне дилижансът трополеше през планините. Беше горещо и досадно. Кора, търговецът на бодлива тел, беше задрямал. Приличаше на заспала ограда.

Гриър бе вперил поглед в изящните хълмчета, надигащи дългата семпла роба на Вълшебното момиче. Камерън мислеше за мъжа, който висеше обесен на моста. Мислеше си, че веднъж, в началото на века, се бяха напили заедно в Билингс, Монтана.

Камерън не беше съвсем сигурен, но мъжът, който висеше на моста, страхотно приличаше на човека, с когото се бе напил в Билингс. И ако не бе самият човек, тогава сигурно беше негов брат близък.

Вълшебното момиче наблюдаваше Гриър, който се бе втренчил в гърдите ѝ. Представи си как Гриър ги докосва с безцеремонните си силни ръце. В нея се разля приятна възбуда, защото разбра, че ще преспи с Гриър, преди да е свършил денят.

Докато Камерън мислеше за мъртвеца от моста, *а не се ли бяха напили в Денвър*. Вълшебното момиче си помисли, че ще преспи и с него.

БИНОКЪЛ

Дилижансът спря внезапно на планинското било, от което се спускаше вълниста ливада. Безброй лешояди, като от Стария завет, кръжаха и кацаха, и пак се разлитаха над ливадата. Бяха като ангели на мъртвата плът, свикани на поклонение в огромен разпрострял се храм на множество от дребни, бели, в миналото живи твари.

— Овце! — изкрещя кочияшът. — Хиляди овце!

Той оглеждаше ливадата през един бинокъл. Преди години кочияшът бил офицер, младши лейтенант от кавалерията във войните с индианците, затова, когато караше дилижанса, винаги носеше бинокъла си.

Напуснал бе кавалерията, защото не му допадало да убива индианци.

— Асоциацията на овцеубийците от Морнинг Каунти е действувала по тия места — заключи той.

Всички пътници от дилижанса погледнаха през прозорците и слязоха още докато кочияшът се смъкваше от мястото си. Протегнаха се и се опитаха да разкършат схванатите от пътуването стави, загледани как долу в ливадата лешоядите ръфат овцете.

За щастие вятърът духаше в противоположна посока, така че не довяваше до тях мириса на смъртта. Можеха да наблюдават смъртта, без да се сближават с нея.

— Тия овцеубийци наистина знаят как се убиват овце — каза кочияшът.

— Достатъчно е само да имаш пушка — отбеляза Камерън.

БИЛИ

Надвечер прекосиха моста над Сенчестия ручей. *От тоя мост не виси обесен.* помисли си Камерън, докато колата навлизаше в Били.

Върху лицето на Вълшебното момиче грейна радост. Щастлива беше, че се завръща у дома. Отсъствувала бе месеци наред, изпълнявайки поръката, с която мис Хоклайн я беше пратила далеч, и ето че се връщаше с двама души. Нетърпелива бе да види мис Хоклайн. Толкова неща имаха да си говорят. Щеше да разкаже на мис Хоклайн за Портланд.

Дишането на Вълшебното момиче видимо се учести, защото тя предвкуси удоволствието, което щеше да получи от телата на Гриър и Камерън. Те, разбира се, не знаеха, че в скоро време Вълшебното момиче ще преспи с тях.

Забелязаха, че нейното дишане се промени, но не знаеха на какво се дължи това. Мислеха, че е от радост, загдето се прибира у дома, или нещо подобно.

В Били беше шумно, защото беше точно по вечеря. Миризма на месо и картофи насищаше вятъра. Всички врати и прозорци бяха разтворени. Денят бе много горещ и отвсякъде се чуваше как хората се хранят и говорят.

В Били имаше шейсет-седемдесет къщи, сгради и бараки, разположени от двете страни на потока, който течеше през каньона; по неговите стръмни склонове растяха хвойнови храсти, придаващи сладкото свежо ухание на околността.

В Били имаше три бара, една гостилница, един голям магазин, една ковачница и една църква. Нямахше хотел, нито банка, нито лекар.

Имаше шериф, но нямаше затвор. Шерифът се казваше Джек Уилямс и можеше грозно да ти заплаче майката. Той смяташе, че прибирането в затвора е губене на време. Ако някой в Били направеше поразия, той просто му строшаваше ченето и го хвърляше в потока. През останалото време се занимаваше със своя много гостоприемнен салун^[1], „Джек Уилямс Хаус“, и всяка сутрин черпеше градските пияници по една чашка.

Зад църквата имаше гробище и пасторът, някой си Фредерик Камс, неуморно се опитваше да събере дарения, за да издигне ограда около гробището, защото елените влизаха вътре и опасваха цветята и други неща от гробовете.

По някаква необяснима причина пасторът побесняваше, щом видеше елени сред гробовете, и изсипваше ураган от псувни, но никой никога не прие сериозно идеята му да се ограда гробището.

На хората просто не им пукаше.

— Влезли няколко елена. Много важно. Хлопа му нещо на нашия пастор — беше най-често реакцията им относно ограждането на гробището в Били.

[1] Каубойска кръчма. — Б.пр. ↑

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ОРЕГОН

Гриър, Камерън и Вълшебното момиче отидоха в ковачницата да наемат коне, за да продължат на другата сутрин към мис Хоклайн. Искаха да бъдат сигурни, че призори, когато трябваше да тръгнат, конете им ще са готови.

Ковачът държеше странна сбирщина коне, от които даваше понякога под наем, стига да ви познаваше или пък да харесаше вида ви. Насмукал се бе с цяло ведро бира на вечеря, затова беше много приятелски настроен.

— Вълшебно момиче! — възкликна той. — Не съм те виждал тук от сума време. Къде беше? Чувам, че по пътя за Гомпвил убивали хора. Казвам се Пилс. — И протегна бирено-приятелска ръка на Гриър и Камерън. — Аз осигурявам тук конете.

— Ще ни трябват коне за утре сутринта — каза Вълшебното момиче. — Отиваме при мис Хоклайн.

— Мисля, че ще ви намеря няколко. Поне един от тях ще стигне дотам: ако извадите късмет.

Пилс обичаше да прави шеги за сметка на конете си. Известен беше в областта с най-калпавите коне, събрани в един обор.

Имаше един с тъй хлътнала гърбина, че приличаше на октомврийски полумесец. Кръстил го бе Кайро.

— Този кон е египетски — обясняваше на хората.

Имаше и друг, който пък беше без уши. Някакъв пиан каубой му ги бил отгризал на бас за петдесет цента.

— Хващам се на бас за петдесет цента, че съм тъй пиан, че мога да отгриза ушите на кон!

— Глупости, сигурен съм, че не си чак толкова пиан!

А имаше и трети кон, който пък пиеше уиски. Изливаха му кварта^[1] уиски в кофата и той го пресушаваше, а после се заваляше на една страна и всички умираха от смях.

Но бисерът на неговото стадо беше един кон с дървено копито. Роден бил без дясно задно копито, затова някой му изрязал дървено, но майсторът нещо се объркал, впрочем той бил не съвсем наред с

главата, та дървеното копито приличаше повече на гъши крак, отколкото на конско копито. Доста странно бе да видиш кон, който шляпа с дървен гъши крак.

Някаква политическа особа пристигнала веднъж чак от Ла Гранд специално, за да види конете на Пилс. Говореше се, че дори губернаторът на Орегон бил чувал за тях.

[1] 1,14 л. — Б.пр. ↑

ДЖЕК УИЛЯМС

На път за гостилницата на Мама Смит, където щяха да вечерят, минаха покрай салуна на Джек Уилямс, градския шериф, който тъкмо излизаше от него. Беше се запътил нанякъде, но щом видя Вълшебното момиче, което харесваше лудо, и двамата непознати мъже с нея, той пристъпи към Вълшебното момиче и нейните приятели, за да ги поздрави и да научи какво става.

— Вълшебно момиче! Дявол да го вземе! — провикна се той и я прегърна и силно я притисна.

От пръв поглед видя, че двамата мъже не си изкарват хляба с тежък труд и че във външността им няма нищо, по което човек да ги запомни. Много си приличаха, само дето чертите и телосложенията им бяха различни. В паметта обаче се набиваше техният маниер.

Единият беше по-висок от другия, но обърнеше ли се човек с гръб към тях, не можеше да си спомни кой от двамата бе той.

Джек Уилямс и преди беше виждал такива мъже. Инстинктивно, без никакво умствено усилие, той разбра, че тия мъже са опасни. Единият носеше на рамо дълго тясно куфарче. Носеше го с лекота, сякаш беше част от рамото му.

Джек Уилямс беше едър мъж: по-висок от шест фута и прекомерно тежък, над двеста фунта. Силата му беше легендарна в тази част на Източен Орегон. И хората със зли помисли обикновено избягваха да стъпват в Били.

Джек Уилямс носеше под мишницата си кобур с голям лъскав 38-калибров пистолет. Не обичаше да носи обикновен кобур през кръста. Шегуваше се, че се притеснявал, когато такова голямо желязо му висяло до оная работа.

Беше на четиридесет и една и мъж в пълната си сила.

— Вълшебно момиче! Дявол да го вземе! — провикна се той и я прегърна и силно я притисна.

— Джек! — възкликна тя. — Големият Джек!

— Липсваше ми, Вълшебно момиче! — каза той. Те двамата с Вълшебното момиче бяха преспали няколко пъти и Джек Уилямс

ценеше високо нейното гъвкаво и крехко тяло.

Той лудо я харесваше, но понякога го гнетеше и дори тревожеше невероятната ѝ прилика с мис Хоклайн. Приличаха си като близначки. Всички в града го забелязваха, но какво можеха да направят, затова ги оставяха да си приличат.

— Това са мои приятели — каза тя, за да ги представи. — Запознай се. Това е Гриър, а това Камерън. Запознайте се с Джек Уилямс, градския шериф.

Гриър и Камерън се усмихнаха леко на топлотата, с която се поздравиха Вълшебното момиче и Джек Уилямс.

— Приятно ми е — каза Джек Уилямс и се ръкува с тях. — Вие, момчета, по каква работа насам?

— Хайде пък и ти! — прекъсна го Вълшебното момиче. — Те са мои приятели.

— Извинявайте — засмя се Джек Уилямс. — Извинявайте, момчета. Аз имам тук салун. Ожаднеете ли, винаги ще се намери по нещо за вас и то ще бъде от мен.

Той беше щедър човек и хората го уважаваха за това.

На Гриър и Камерън хареса от пръв поглед.

Те обичаха силните характери. И не обичаха да убиват хора като Джек Уилямс. Ако се наложеше, чувствуваха се зле подир това и Гриър винаги казваше: „Тоя ми харесваше“, а Камерън винаги отвърщаше: „Хм, не беше лош човек“ — и никога повече не отваряха дума за случая.

В този миг откъм хълмовете отекнаха изстрели. Джек Уилямс не им обърна внимание.

— Пет, шест — каза Камерън.

— Какво? — попита Джек.

— Преброи изстрелите — обясни Гриър.

— А, това ли? А, да! — каза Джек Уилямс. — Там или се избиват един друг, или трепят добитъка си. Абе, откровено казано, дреме ми... Извинявай, Вълшебно момиче, прощавай. Моят език е излюпен върху клозетна седалка. Добрия си пестя за старини. Вместо да рендосвам сега тоя, тогава просто ще престана да ругая.

— Защо стрелят? — попита Гриър и кимна към здрачените хълмове над Били.

— Хайде де, момчета — отвърна Джек Уилямс. — Не се правете на умрели лисици.

Гриър и Камерън отново се усмихнаха леко.

— Все едно ми е какви номера си въртят ония овчари и кравари. Щом са толкоз глупави, да се избият до крак, стига само да не е из улиците на Били. Да му мисли шерифът на Брукс. Онова горе е негов проблем. Но той не си размърдва задника, освен за да потърси друг задник. Ох, боже, пак се изпуснах. Кажете ми, Вълшебно момиче, ще се научи ли някога този мой език да говори като хората?

Вълшебното момиче се усмихна на Джек Уилямс.

— Толкова ми е мило, че съм у дома.

Тя докосна нежно ръката му.

Това направи удоволствие на шерифа на Били, чието име беше Джек Уилямс, известен надлъж и нашир като суров, но справедлив човек.

— Ами аз да тръгвам вече — рече той. — Мило ми е, че се завърна, Вълшебно момиче. — После се обърна към Гриър и Камерън и им каза: — Надявам се, че вие, момчета от Портланд, ще прекарате добре при нас, но запомнете — и посочи към хълмовете — там горе, а не тук долу.

ГОСТИЛНИЦАТА НА МАМА СМИТ

В гостилницата на мама Смит те си поръчаха пържени картофи, пържоли и домашни хлебчета, залети със сос, а всички в заведението се запитаха за какво ли са дошли в града; за десерт си взеха къпинов сладкиш, а хората наоколо, предимно каубои, се запитаха какво ли има в дългото тясно куфарче до масата им; Вълшебното момиче си поръча чаша мляко със сладкиша, а каубоите се притесниха от присъствието на Гриър и Камерън, макар че не им беше ясно защо; те до един смятаха Вълшебното момиче за голяма хубавица и естествено се точеха да преспят с нея, затова всички се запитаха къде се бе губила през последните месеци. Не я бяха виждали в града. Трябва да бе ходила далеч, но не знаеха къде. Присъствието на Гриър и Камерън продължаваше да ги държи в напрежение и все тъй не им беше ясно защо. В едно нещо все пак бяха напълно сигурни — Гриър и Камерън нямаха вид на хора, дошли да се заселят в Били.

Гриър помисли за второ парче сладкиш, но се отказа. Приятна мисъл. Сладкишът много му хареса, а мисълта за него беше толкова приятна, колкото ако си бе поръчал втора порция. Толкоз вкусен бе сладкишът.

Докато допиваха кафето си, чуха още половин дузина изстрели откъм хълмовете зад тях. Изстрелите бяха методични, отмерени и точни. Стреляше една и съща пушка и звукът ѝ бе като че ли от 30:30. Който и да стреляше с тази пушка, наистина премисляше всеки път, преди да дръпне спусъка.

И МАМА СМИТ

Мама Смит, свадлива възрастна жена, вдигна поглед от месото, което пържеше за каубоите. Беше едра, със силно зачервено лице и носеше прекалено малки за краката си обувки. Смяташе, че е достатъчно едра във всички части на тялото, за да има на туй отгоре и големи крака, затова се нацъркваше в прекалено малки обувки, което ѝ причиняваше остри болки в часовете, прекарани на крак, и я правеше силно раздражителна.

Дрехите ѝ бяха мокри от пот и лепнеха по тялото ѝ, докато сновеше около голямата дървена печка, на която готвеше в тая и без друго прекалено гореща нощ.

Камерън преброи изстрелите наум:

един...

два...

три...

четири...

пет...

шест...

Камерън почака да преброи седмия изстрел, но настъпи тишина. Край на престрелката.

Мама Смит ядно се щуреше около пържолата на печката. Изглежда, щеше да е последна пържола за вечерта и това много я радваше. Дошло ѝ бе до гуша тоя ден.

— Хващам се на бас, че там убиват някого — каза каубоят, чиято пържола цвъртеше в тигана. — Чакам убийствата да се пренесат и тук долу. Въпрос на време. Нищо друго. И да ви кажа, никак не ме е грижа кой кого ще убие, стига да не съм аз убитият.

— Тук долу няма да те убият — избоботи един стар миньор. — Джек Уилямс ще се погрижи за това.

Мама Смит взе пържолата, сложи я в голяма бяла чиния и я поднесе на каубоя, който не искаше да бъде убит.

— Как ти изглежда? — попита тя.

— Препържи я още веднъж — отговори каубоят.

— Като дойдеш следващия път, ще ти сготвя една паница пепел
— отвърна тя. — И ще я поръся с кравя козина.

ПОСЛЕДНАТА ЛЮБОВ НА ПИЛС

Тази нощ те спаха в обора на Пилс. Пилс им донесе цял наръч одеяла.

— Сигурно няма да се видим утре заранта — каза им Пилс. — Тръгватے призори, нали?

— Да — отвърна Вълшебното момиче.

— Ако промените намерението си или решите да закусите, или да пиете кафе, или нещо такова, просто ме събудете или пък влезте в къщата и сами си го пригответе. Всичко е в долапа — каза им Пилс.

Той харесваше Вълшебното момиче.

— Благодаря ти, Пилс. Много си мил. Ако променим намерението си, ще влезем и ще ти оберем долапа — отговори Вълшебното момиче.

— Добре — съгласи се Пилс. — Надявам се, ще се справите със спалното разпределение.

Такова бе чувството му за хумор след няколко големи бири.

Из града се носеше славата на Вълшебното момиче, че е щедра с благосклонността си. Тя преспа веднъж дори с Пилс, което истински го ощастливи, защото той беше на шейсет и една и си мислеше, че никога повече не ще може да се справи. За последен път бе имал любовница през 1894 година, някаква вдовица. Но тя се премести в Корвалис и това сложи край на любовния му живот.

А после, една вечер, като гръм от ясно небе, Вълшебното момиче го попита:

— Кога си спал за последен път с жена?

Последва дълго мълчание, докато Пилс се блещеше срещу Вълшебното момиче. Знаеше, че не е дотам пиян.

— Преди години.

— Мислиш ли, че ще можеш?

— Готов съм да опитам.

Вълшебното момиче прегърна шейсет и една годишния, плешив, шкембест, полупиян притежател на странни коне и го целуна по устата.

— Мисля, че ще мога.

В ОБОРА

Гриър носеше фенера, Камерън — одеялата, а Вълшебното момиче ги последва в обора.

— Кое е най-удобното място за спане тук? — попита Камерън.

— Горе в плевника — отговори Вълшебното момиче. — Там има един стар креват. Пилс го държи за пътници. Този креват е единственият хотел в града.

Гласът ѝ бе станал сух и внезапно напрегнат. Тя едва удържаше ръцете си далеч от тях.

Гриър забеляза това. И я погледна. Като разтопен нефрит нейните очи нахлуха в неговите, после излязоха оттам и той меко се усмихна. А тя въобще не се усмихна.

Изкачиха се внимателно до плевника по дървената стълба. Дъхтеше сладко на сено, а до сеното бе поставен пиринчен креват. След двудневното пътуване този креват им се стори невероятно удобен. Блестеше като златно гърне в края на дъга.

— Любете ме — каза Вълшебното момиче. — Какво!? — подскочи Камерън. Той мислеше за съвсем друго. Мислеше за шестте изстрела откъм хълмовете по време на вечерята.

— Искам ви и двамата — продума Вълшебното момиче и страст скърши гласа ѝ, сякаш се пречупи нежнозелена клонка.

Гриър духна фенера и тя се люби първо с него.

Камерън седя върху тъмната бала сено, докато Вълшебното момиче и Гриър се любеха. Креватът с пиринчените табли стенеше като жив в резонанс с движенията на тяхната страст.

Не след дълго креватът престана да се клати и всичко стихна, освен гласа на Вълшебното момиче, който зашепна на Гриър „благодаря ти“, „благодаря ти“ безспир.

Камерън преброи колко пъти каза „благодаря ти“. Единайсет пъти. Той почака да го каже и дванайсети, но тя не го направи.

После Камерън си взе реда с Вълшебното момиче. Гриър не си направи труд да стане от леглото. Кротко си лежа до тях, докато се любеха. Беше му прекалено хубаво, за да се мести.

След още малко креватът утихна. Известно време не се чуваше нито звук, след което Вълшебното момиче каза:

— Камерън.

Каза го веднъж. Само веднъж. Камерън почака да повтори името му или да каже нещо друго, но тя не повтори името му, нито пък каза нещо друго.

Просто лежеше и разнежено го милваше.

БАРАБАНЪТ

Тряскане на врати, лай на кучета, тракане на съдове и тигани за закуска, кукуригане на петли, кашляне, мърморене и тътрене: приготовления за началото на един ден в Били като екот на барабан.

Екотът на сребърен барабан призори, който щеше да поведе към разните събития, белязали 13 юли 1902 година.

Градският пияница лежеше проснат по очи посред главната улица. В несвяст и в мир с праха на лятото. Очите му бяха затворени. По оная част от лицето, която се виждаше, личеше усмивка. Едно голямо жълто куче душеше ботушите му, а едно голямо черно куче душеше жълтото куче. Кучетата бяха щастливи. И двете махаха опашки.

Една врата тресна и един мъж изрева тъй силно, че кучетата престанаха да душат и да махат опашки.

— Къде, по дяволите, е проклетата ми шапка!

— На главата ти бе, идиот! — беше отговорът на жена му.

Кучетата се размислиха над това, я после залаяха по градския пияница и го събудиха.

ДОБРЕ ДОШЛИ В МЪРТВИТЕ ХЪЛМОВЕ

Събудиха се призори на другата сутрин и яхнаха три окаяни коня към Мъртвите хълмове. Името им прилягаше съвършено. Сякаш погребален агент ги бе проектирал и издигнал от мъртвешки останки. До къщата на мис Хоклайн имаше три часа път с кон. Безрадостен, пътят лъкатушеше през хълмовете като почерк на издъхващ.

Нямаше къщи, нито обори, нито огради и никакви признаци, че човешки живот е прониквал дотук, освен пътя, който едва личеше. Единствена утеха бе сладкото ухание на хвойнови храсти в ранната утрин.

Камерън бе привързал куфара с оръжията за гърба на коня си. Това, че животното все още се движеше, той приемаше като забележително постижение. Доста трябваше да мисли, за да си спомни дали е виждал кон в тъй окаяно състояние като този.

— Съвсем е голо — отбеляза Грийър.

Камерън броеше хълмовете, докато яздеха.

Стигна до петдесет и седем. После се предаде. Беше прекалено скучно.

— Петдесет и седем — обади се той.

И повече дума не обели. Всъщност „петдесет и седем“ бе единственото нещо, което каза, откак напуснаха Били преди няколко часа. Вълшебното момиче почака Камерън да обясни какво значи „петдесет и седем“, но той не продължи. Умълча се.

— И мис Хоклайн живее там? — попита Грийър.

— Да — отвърна Вълшебното момиче. — Харесва й.

НЕЩО ЧОВЕШКО

Най-после те попаднаха на нещо човешко. Гроб. Намираше се досами пътя. Просто купчина голи камъни, нацвъкани от лешояди. В единия край на камъните беше побит дървен кръст. Гробът бе тъй близо до пътя, че почти се наложи да го заобиколят.

— Е, най-после си имаме компания — обади се Гриър.

Кръстът бе надупчен от куршуми. Очевидно гробът е бил използван и за упражнение по стрелба в мишена.

— Девет — установи Камерън.

— Какво девет? — попита Вълшебното момиче.

— Каза, че има девет дупки от куршуми върху кръста — обясни Гриър.

Вълшебното момиче погледна Камерън. Гледа го десетина секунди по-дълго, отколкото трябваше да го гледа.

— Не обръщай внимание на Камерън — каза й Гриър. — Той просто обича всичко да брой. Ще му свикнеш.

ПАЛТОТО

Продължаваха да яздят навътре и още по-навътре в Мъртвите хълмове, които изчезваха зад тях, за да се появят мигом наново отпред и всичко си оставаше непроменено, и всичко беше неподвижно.

За момент на Гриър му се стори, че вижда нещо по-различно, но се оказа, че е сбъркал. Онова, което бе видял, бе досущ като всичко, което виждаше от известно време насам. Помисли си, че е нещо по-дребно, а после разбра, че е абсолютно същата големина като всичко останало.

Той бавно поклати глава.

— Откъде намира Пилс тия коне? — обърна се Камерън към Вълшебното момиче.

— Всички се питаме това — отговори тя.

След време на Камерън му се дощя да преброи отново нещо, но понеже всичко бе еднакво, той се затрудни да открие материал за броене, затова преброи стъпките на коня си, който го отнасяше навътре и по-навътре в Мъртвите хълмове към мис Хоклайн, застанала вече на верандата на огромната жълта къща и загледана към Мъртвите хълмове. Тя бе облякла дебело зимно палто.

ДОКТОРКАТА

Вълшебното момиче много се радваше, че се завръща у дома, за нея тия хълмове бяха у дома. Но човек не можеше да познае, че е щастлива, защото изразът на лицето ѝ беше непроменлив и нямаше нищо общо с щастието. Загрижен и леко разсеян израз. Не слизаше от лицето ѝ, откакто се бяха събудили в обора.

Гриър и Камерън бяха поискали пак да преспят с нея, но тя не показва интерес. Обясни им, че е много важно да стигнат по-скоро при мис Хоклайн.

— Деветстотин и единайсет — оповести Камерън.

— Какво броиш сега? — попита Вълшебното момиче с глас, който прозвуча много интелигентно. Умница беше тя. Завършила бе като първенец на класа в колежа „Радклиф“ и бе учила в Сорбоната. А после бе следвала за докторка в „Джон Хопкинс“.

Тя произхождаше от именит род от Нова Англия, чиито корени стигаха назад в миналото до „Мейфлауър“.^[1] Нейният род бе един от ония съзидатели на светлина, довели до процъфтяването на обществото и културата на Нова Англия.

Специалността ѝ бе хирургия.

— Конски стъпки — отговори Камерън.

[1] Име на един от корабите с първите преселници в Нова Англия. — Б.пр. ↑

МОСТЪТ

Внезапно една гърмяща змия пропълзя по пътя. Конете веднага реагираха, като се разцвилиха и се задърпаха. После змията изчезна. Минаха няколко минути, докато успокоят конете.

След като си възвърнаха „нормалното“ състояние, Гриър отбеляза:

— Адски голяма гърмяща. Май не съм виждал толкова голяма. А ти виждал ли си толкова голяма гърмяща, Камерън?

— Във всеки случай не по-голяма — отговори Камерън.

— И аз така си мислех — каза Гриър.

Вълшебното момиче насочваше вниманието си към нещо друго.

— Какво има, Вълшебно момиче? — попита я Камерън.

— Почти сме у дома — каза тя и този път вече широко се усмихна.

ИМЕНИЕТО ХОКЛАЙН

Пътят сви леко, после се издигна и прехвърли хоризонта на един мъртъв хълм, а от върха на хълма се видя огромна триетажна жълта къща на около четвърт миля по-далеч, в средата на малка полянка в същия цвят като къщата, освен около самата нея, където беше бяла като сняг.

Около къщата нямаше огради, ни постройки, ни нещо човешко, нито пък дървета. Просто си стоеше там самотна в средата на поляната, плътно затъкната с бялото вещество и с още бяло вещество по земята наоколо.

Нямаше дори обор. На около стотина ярда от къщата пасяха два коня, а на същото разстояние по пътя, който свършваше пред верандата на къщата — цяло ято червени пилета.

Пътят секваше като подпис на умиращ под завещание, направено в последната минута.

Чудовищна камара въглища се издигаше до къщата, която бе в класически викториански стил с едри фронтони и със стъклописи в горната част на прозорците, с кулички и балкони, с камини, зидани от червени тухли, и с просторна веранда, опасваща цялата къща. В нея имаше двайсет и една стаи, от които десет спални и пет дневни.

Достатъчен бе един бегъл поглед, за да се убеди човек, че нейното място не бе сред Мъртвите хълмове, обградена от празнота. Мястото на тази къща беше в Сейнт Луис или в Сан Франциско, или в Чикаго, или всякъде другаде, но не и тук, където се намираще сега. Дори Били щеше да е по-понятно обкръжение за нея, но нямаше никакво основание да съществува сред Мъртвите хълмове и сигурно затова приличаше на беглец от сън.

Гъст черен пушек бълваше от три тухлени комина. На върха на хълма температурата беше над деветдесет.^[1] Гриър и Камерън се запитаха защо в къщата са запалени камините.

Те поспряха на ръба на хоризонта, яхнали конете си, за да огледат къщата. Усмивката не слизаше от лицето на Вълшебното момиче. Тя беше безкрайно щастлива.

— Не съм виждал по-странно нещо в живота си — отбеляза
Гриър.

— Забрави ли остров Хавай? — припомни му Камерън.

[1] По Фаренхайт. — Б.пр. ↑

**ВТОРА КНИГА
МИС ХОКЛАЙН**

МИС ХОКЛАЙН

Както яздеха бавно надолу по хълма към къщата, входната врата се отвори и една жена излезе на верандата. Тази жена беше мис Хоклайн. Облечена беше в дълго, бяло, дебело палто. Жената застана пред прага и ги загледа, докато те се приближаваха.

На Гриър и на Камерън им се видя чудно, че е облякла палто в това горещо юлско утро.

Беше висока и стройна и имаше дълга черна коса. Косата се спускаше като водопад по тялото ѝ, за да спре при островърхите ѝ ботинки. Ботинките бяха от лачена кожа и лъщяха като бучки антрацит. Сякаш бяха взети от камарата въглища до къщата.

Тя просто стоеше на верандата и наблюдаваше пристигането им. Не пристъпи напред да ги посрещне. Не помръдна. Просто следеше спускането им по хълма.

Не беше единствената, която ги наблюдаваше. Дебнеха ги и от един прозорец на горния етаж.

Когато стигнаха на стотина ярда от къщата, въздухът внезапно стана леден. Температурата спадна с около четиридесет градуса. Спадна рязко, като отрязана с нож.

Само докато примигнат, влязоха от лято в зима. На няколко фута от тях двата коня и многочисленото ято червени пилета ги гледаха как прекрачват от жегата в студа.

Вълшебното момиче вдигна бавно ръка и махна с обич на жената, която отвърна на поздрава със същата любов.

Когато стигнаха на петдесет ярда от къщата, по земята се стелеше скреж. Жената направи крачка напред. Лицето ѝ бе изумително красиво. Чертите ѝ бяха чисти и остри, като звън на църковна камбана в нощ на пълнолуние.

Когато стигнаха на двайсет и пет ярда от къщата, тя стъпи на горната площадка, от която осем стъпала водеха надолу към жълтата трева, замръзнала и твърда като филигран. Тревата стигаше досами стъпалата и почти до стените на къщата. Единственото нещо, което спираше тревата да не докосва стените, бяха снежните преспи, навени

около къщата. Ако не бе снегът, жълтата замръзнала трева можеше да е логично продължение на къщата или килим, твърде голям, за да се разстеле вътре.

Тревата бе замръзнала от векове.

В този миг Вълшебното момиче се разсмя. Жената също се разсмя, прелестен звук, звукът на техния смях и белите кълбета пара, изтъркулващи се от устата им в студения въздух.

Гриър и Камерън зъзнеха.

Жената се спусна по стълбите към Вълшебното момиче, което се отрони от коня си като зърно грозде от лозница право в нейната прегръдка. Застинаха така за миг, притиснати една в друга, засмени. Бяха на една височина, с еднакъв цвят на косите, с еднакви фигури и с еднакви черти, бяха като една и съща жена. Вълшебното момиче и мис Хоклайн бяха близначки.

Стояха тъй прегърнати, засмени. Чудно хубави, недействителни жени.

— Открих ги, великолепни са — каза Вълшебното момиче сред снежните преспи около къщата в тази гореща юлска утрин.

ЗАПОЗНАВАНЕТО

Гриър и Камерън слязоха от конете. Мис Хоклайн и Вълшебното момиче се бяха наситили на любвеобилния си поздрав и сега мис Хоклайн се обръщаше към тях и бе готова да се запознаят.

— Това е мис Хоклайн — каза Вълшебното момиче и както бе застанала, се видя, че си приличат като две капки вода, освен дето тя носеше индиански дрехи, а мис Хоклайн се бе натъкмила в съвсем благочестиво зимно новоанглийско облекло.

— Гриър, мис Хоклайн — представи ги Вълшебното момиче.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мис Хоклайн — каза Гриър. Той се усмихваше меко.

— Приятно ми е, че сте тук — отговори тя.

— И Камерън — добави Вълшебното момиче.

— И за вас ми е приятно — отвърна мис Хоклайн.

Камерън кимна.

Тогава мис Хоклайн пристъпи към тях и подаде ръка. Един след друг те я поеха. Ръката ѝ бе издължена и изящна, но ръкостискането беше тъй силно, че те се изненадаха. Още една изненада в ден, пълен с изненади. Разбира изненадите дотук бяха само предплата за нещата, които щяха да се случат до края на деня.

— Една, две — каза Камерън, като оглеждаше мис Хоклайн и Вълшебното момиче.

— Моля? — рече мис Хоклайн в очакване Камерън да довърши започнатото изречение. Камерън не продума повече.

— Иска да каже, че му е приятно да се запознае с теб — обясни Вълшебното момиче като се усмихна на Гриър.

ЛЕДНИКОВИТЕ ПЕЩЕРИ

— Да влезем вътре — покани ги мис Хоклайн. — И ще ви обясня защо Вълшебното момиче ви доведе тук и какво трябва да свършите, за да спечелите парите си. Закусвали ли сте?

— Тръгнахме на разсъмване — каза Вълшебното момиче.

— Тогава една закуска не ще бъде излишна — предложи мис Хоклайн.

Гриър и Камерън вече бяха забелязали, че колкото повече приближаваха към къщата, толкова по-студен ставаше въздухът. Къщата се издигаше над тях като малка дървена планина, засипана с жълт сняг.

Гриър мярна нещо в един прозорец на втория етаж. То блесна като малко огледало. После изчезна. Помисли си, че в къщата има още някой.

— Предполагам, вече сте забелязали студа? — запита мис Хоклайн, докато ги водеше по стълбата към верандата.

— Да — отвърна Гриър.

— Под къщата има ледникови пещери — обясни мис Хоклайн.
— Затова е студено.

ЧЕРНИТЕ ЧАДЪРИ

Влязоха. Вътре бе отрупано с красиви викториански мебели и беше много студено. — Насам, към кухнята — покани ги мис Хоклайн. — Ще ви приготвя нещо за закуска. Струва ми се, няма да ви дойде зле малко шунка с пържени яйца, а, момчета?

— Ще се кача горе да се преоблека — каза Вълшебното момиче. Тя изчезна по вита махагонова стълба към горните етажи на къщата. Гриър и Камерън гледаха подире ѝ, докато се скри. След това последваха мис Хоклайн към кухнята. Беше много приятно да вървят зад нея. Тя бе съблякла палтото си и бе останала по дълга бяла рокля с висока дантелена яка. Тялото ѝ бе досуц като на Вълшебното момиче. Гриър и Камерън си я представиха без дрехи, изглеждаше съвсем като Вълшебното момиче, което бе отлична гледка.

— Най-напред ще ви приготвя закуска, а после ще ви обясня какво искаме да свършите, дълъг е пътят от Портланд дотук. Толкова се радвам, че дойдохте. Имам чувството, че ще станем приятели.

Кухнята беше грамадна. С широк прозорец, през който се виждаха снегът и скрежът по земята. В печката гореше буен огън и в кухнята беше топло и уютно.

Гриър и Камерън седнаха на столове край масата, а мис Хоклайн взе от печката една голяма кана и им наля пълни чаши силно черно кафе.

После извади шунка, отрязва две големи парчета и ги сложи да се пържат на печката. Замеси малки хлебчета и ги пяхна да се пекат във фурната. Гриър и Камерън не можеха да си спомнят някой друг да им бе омесвал хлебчета и да ги бе изпичал с такава бързина.

Мис Хоклайн беше страшно сръчна в кухнята, както и във всичко останало в живота си. Докато готвеше, много-много не говореше. По едно време ги попита дали им харесва Портланд и те отговориха, че им харесва.

Гриър и Камерън я наблюдаваха много внимателно, замисляха се над всяко нейно действие, гадаеха какво ще последва, предсещаха, че всичко това бе начало на някакво доста странно приключение.

Иначе изглеждаха безгрижни, отпуснати, не бързаха, сякаш онова, което бе станало до този момент в тази особена къща, кацнала върху ледникови пещери и замръзнала земя посред лято, беше най-обикновено нещо за тях.

Камерън бе внесъл вътре куфарчето с оръжията. Беше го оставил в антрето до една голяма стойка във форма на слонски крак пълна с черни чадъри.

ПЪРВАТА ЗАКУСКА

Закуската беше почти готова, когато Вълшебното момиче влезе в кухнята. Преоблякла се бе в дрехи, съвсем като тези на мис Хоклайн. И косата ѝ бе сресана по същия начин, и бе обула лачени ботинки, които блестяха като бучки антрацит. Вълшебното момиче и мис Хоклайн не се различаваха.

Те бяха едно и също лице.

— Как изглеждам? — попита Вълшебното момиче.

— Чудесно — отговори Гриър.

— Ти си наистина хубаво момиче — каза Камерън.

— Толкова се радвам, че си отново тук — възкликна мис Хоклайн, като неочаквано прекъсна готвенето, хвърли се и отново прегърна Вълшебното момиче.

Гриър и Камерън седяха, зяпнали тия две тъждествени видения на прекрасна женственост. Мис Хоклайн се обърна да довърши закуската, после постави храната на масата и след миг те започнаха първата от многото гощавки, които щяха да изкарат заедно.

ТРЕТА КНИГА
ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

СМЪРТТА НА ВЪЛШЕБНОТО МОМИЧЕ

— Ще закусва ли още някой с нас? — попита Гриър, когато поднесе към устата си първия залък. Мислеше си за светлината, която бе зърнал да проблясва в един от горните прозорци. Помислил бе, че причината за светлината е човек.

— Не — отвърна мис Хоклайн. — В къщата не живее никой, освен нас.

Камерън бе забил поглед във вилицата си. Тя беше поставена до една порцеланова чиния с изящен китайски мотив. Той погледна към Гриър. После грабна вилицата и започна да яде.

— Какво искате да направим? — попита Гриър, след като преглътна голям залък внимателно сдъвкана шунка. Гриър ядеше бавно. Обичаше да извлича удоволствие от храненето.

— За петте хиляди — уточни Камерън. С пълна уста, така че думите му се извъргаляха на буци.

— Трябва да убиете едно чудовище, което живее под къщата в ледниковите пещери — обясни мис Хоклайн и погледна Камерън.

— Чудовище ли? — възкликна Гриър.

— Да, чудовище — отговори Вълшебното момиче. — Чудовището живее в пещерите. И ние искаме да го убиете. Над пещерите има мазе, а в него е разположена лаборатория. Една желязна врата отделя лабораторията от пещерите, а друга желязна врата отделя лабораторията от къщата. Вратите са дебели, но се страхуваме, че някой ден то ще ги изкърти и ще нахълта в къщата. А не искаме из къщата ни да върлува чудовище.

— Разбирам ви — каза Гриър. — Никой не обича из къщата му да върлува чудовище. — Усмиваше се благо.

— Що за чудовище е това? — попита Камерън.

— Не знам — отвърна мис Хоклайн.

— Никога не сме го виждали — добави Вълшебното момиче.

Откак пристигнаха в къщата, външността на Вълшебното момиче непрестанно се менеше. Започваше все по-силно да прилича

на мис Хоклайн. Променяше се гласът ѝ и изразът на лицето ѝ. Започна да говори, да се движи и да върши всичко като мис Хоклайн.

— Но го чуваме как вие в ледниковите пещери и как блъска желязната врата с нещо, което, ако се съди по звука, трябва да е опашка — обясни Вълшебното момиче с маниер, съвсем като на мис Хоклайн.

Вълшебното момиче се преобразяваше в мис Хоклайн пред очите на Гриър и Камерън. Към края на закуската те вече не бяха в състояние да ги отличат една от друга. Само местата им край масата определяха коя е Вълшебното момиче и коя е мис Хоклайн.

— Шумът е ужасяващ и ние се страхуваме — каза Вълшебното момиче.

Гриър си помисли, че в момента, в който двете станат и той откъсне очите си за миг от тях, няма повече да различава Вълшебното момиче от мис Хоклайн. И го осени внезапно прозрение, че съвсем скоро Вълшебното момиче ще умре в кухнята и ще се роди една втора мис Хоклайн, и тогава ще има две еднакви мис Хоклайн.

Гриър се натъжи. Харесваше му Вълшебното момиче.

Няколко минути подир това, както разговаряха за чудовището, жените станаха и зашетаха из кухнята, раздигайки след закуската.

Гриър не сваляше очи от онази, която беше Вълшебното момиче. Не искаше да я изгуби.

— Никога досега не сме убивали чудовище — отбеляза Камерън. Гриър отмести неволно поглед от жените, за да чуе Камерън. Тогава ужасен осъзна какво бе направил и мълниеносно се обърна към жените, но беше вече късно. Не можеше да ги различи една от друга.

Вълшебното момиче беше мъртво.

ПОГРЕБЕНИЕТО НА ВЪЛШЕБНОТО МОМИЧЕ

— Коя от вас е Вълшебното момиче? — попита Камерън.

Двете мис Хоклайн престанаха да раздигат съдове и се обърнаха към Гриър.

— Вълшебното момиче умря — отговори едната.

— Защо? — настояваше Гриър. — Тя беше добра. Харесваше ми.

— И на мен ми харесваше — обади се Камерън. — Но такъв е животът. — Камерън беше в състояние с всичко да се примири.

— Човек умира, когато се е наживял — каза едната мис Хоклайн.

— Вълшебното момиче живя толкова, колкото ѝ бе отредено живее. Не тъгувайте. Смъртта ѝ беше безболезнена и нужна.

Двете мило се усмихваха на Гриър и на Камерън. Никой вече не можеше да ги разпознае една от друга. Всичко в тях бе еднакво. Гриър въздъхна.

— Защо не си измислите още едно име, та да ви различаваме — предложи Гриър.

— Между нас няма разлика. Ние сме един същ човек — отговори едната от жените.

— И двете са мис Хоклайн — подчерта Камерън невъзвратимото.

— Аз харесвах мис Хоклайн, а сега си имаме две. Ами да викаме тогава и на двете мис Хоклайн. Не е ли все едно в края на краищата?

— Може — съгласи се мис Хоклайн.

— Да. Наричайте ни просто мис Хоклайн — присъедини се мис Хоклайн.

— Радвам се, че разрешихме въпроса каза Камерън. — Значи, в мазето си имате чудовище. Така ли? Което трябва да бъде убито?

— Не в мазето — отвърна мис Хоклайн. В ледниковите пещери.

— Значи, в мазето — не отстъпваше Камерън. — Я разкажете още нещо за пъкления звяр. А после ние ще слезем и ще му пръснем проклетата кратуна.

ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

Двете мис Хоклайн отново седнаха с Гриър и Камерън около масата и започнаха да разказват историята на чудовището Хоклайн.

— Тази къща построи баща ни — започна мис Хоклайн.

— Той беше учен и преподаваше в Харвард — добави втората мис Хоклайн.

— А какво е Харвард? — попита Камерън.

— Прочут университет на Изтока — поясни мис Хоклайн.

— Никога не съм бил из Изтока — промълви Гриър.

— Не е вярно, били сме — възмути се Камерън. — Ходили сме на остров Хавай.

— Това не е Изтока — каза Гриър.

— Нали китайците са от Китай, който се намира в Изтока? — попита Камерън.

— Не е едно и също — обясни му Гриър. Сейнт Луис е на изток, и Чикаго. За ей такива места става дума.

— А-а, значи, тоя Изток? — възкликна Камерън.

— Тъх — потвърди Гриър. — Тоя Изток.

— Чудовището... — намеси се мис Хоклайн, опитвайки се да ги върне към подетата тема за чудовището, загнездило се в ледниковите пещери под тяхната къща.

— Абе — прекъсна я Гриър — защо, дявол да го вземе, говорим за остров Хавай? Мразя остров Хавай.

— Споменах го — оправда се Камерън, — защото говорихме за Изтока. И аз мразя остров Хавай.

— Тъпо е да намесваме в този разговор остров Хавай. Тия жени си имат проблем — каза Гриър. — Платиха ни с парите си, за да го разрешим, така че да се залавяме, а освен това ми е ясно и без да ми казваш колко мразиш остров Хавай, тъй като и аз киснах с теб в това посрано място. Ясно ми е, че го помниш, защото ти помниш всяка гадна дреболия.

— Чудовището... — намеси се и другата мис Хоклайн, опитвайки се на свой ред да ги върне към началната тема, която бе

чудовището, загнездило се в ледниковите пещери под тяхната къща.

— Мисля, че недоразумението тръгна от следното — обобща Камерън, напълно забравил за мис Хоклайн и за чудовището. — Ако Хоклайн бе казала „по на изток“, тогава щях веднага да разбера кой изток е имала пред вид. Но тя каза „на Изтока“ и затова аз си помислих за остров Хавай, откъдето неотдавна се завърнахме. Не разбираш ли, всичко тръгна оттам, че тя каза „на Изтока“, вместо „по на изток“. Всеки кретен знае, че Чикаго е по на изток.

Този разговор между Гриър и Камерън беше много странен. Никога преди не си бяха говорили така. Нито пък се бяха нахвърляли един срещу друг с такъв тон.

Техните разговори бяха винаги съвсем нормални, ако изключим това, че Камерън броеше нещата, които минаваха през живота им, но Гриър му беше свикнал вече. Какво да прави, Камерън му беше партньор.

Гриър разчупи магията на този разговор като с голямо усилие пренасочи изведнъж енергията си от Камерън към мис Хоклайн и попита:

— А баща ви? Какво общо има той с това чудовище, дето се е завряло във вашето мазе?

— Не е в мазето! — раздразни се мис Хоклайн. — А в ледниковите пещери, които са под мазето. В мазето нямаме чудовище! Там е само нашата лаборатория.

Беше я заразил приключилият преди малко спор за Изтока между Гриър и Камерън.

— Нека започнем отначало — взе думата другата мис Хоклайн. — Тази къща построи баща ни...

ОТНОВО ОСТРОВ ХАВАЙ

— Той преподаваше химия в Харвард, но освен това беше обзавел голяма лаборатория у дома, в която правеше самостоятелни експерименти — обясни мис Хоклайн. — Всичко вървеше от добре по-добре до следобеда, когато един от неговите експерименти избяга от лабораторията и изяде кучето ни в задния двор. Съседите до нас имаха сватбено празненство в градината си, когато се случи това. Тогава татко реши да се преместим в някое усамотено място във вътрешността, за да си работи тайно.

— Намери това място, построи преди около пет години тази къща и огромната лаборатория в мазето и започна нови опити, които нарече Химикалите. И всичко вървеше добре до...

— Почакайте — прекъсна я Гриър. — А какво стана с експеримента, който изяде кучето ви?

— Тъкмо стигах до него — подразни се мис Хоклайн.

— Прощавайте — извини се Гриър. — Просто ми стана любопитно. Продължавайте. Нека чуем какво е станало, макар че вече се досещам какво може да е станало. Поправете ме, ако греша: някой от експериментите е изял и баща ви.

— Не! — възмути се мис Хоклайн. — Не може да се каже, че експериментът изяде баща ни.

— А какво по-точно му направи?

Камерън слушаше внимателно всяка дума.

— Отново тръгнахме по грешен път — намеси се другата мис Хоклайн. — Не мога да разбера какво става. Историята може да се обясни много лесно, а изведнъж стана тъй объркана. Искам да кажа, че е невероятно колко странен стана разговорът ни.

— Стана малко зловещ, нали? — подсказа Гриър. — Като че ли не сме в състояние да изразим онова, което мислим.

— Аз направо забравих за какво говорихме — призна си мис Хоклайн. И се обърна към сестра си: — Ти помниш ли за какво говорихме?

— Не, не помня — отвърна другата Хоклайн. — Не беше ли за остров Хавай.

— За остров Хавай говорихме най-напред — напрягаше се Гриър. — Но после минахме на нещо друго. То пък какво беше?

— Като че ли пак беше за остров Хавай — мъчеше се да се сети Камерън. — Говорихме за остров Хавай. Абе не ви ли се струва, че стана по-студено?

— Като че ли наистина стана по-студено — каза мис Хоклайн.

— Да, определено стана по-студено — обади се другата мис Хоклайн. — Ще сложа въглища в печката.

Тя отиде до печката. Отвори капака видя, че печката е пълна догоре с въглища, защото бе нахвърлила нови буци точно преди да седнат със сестра си да обсъдят въпроса за чудовището с Гриър и Камерън.

— Та ставаше дума за остров Хавай, нали? — попита другата мис Хоклайн.

— Точно така — отвърна Гриър.

— Скапано място — отбеляза Камерън.

— Мисля, че ще е най-добре да се преместим в друга стая — предложи мис Хоклайн. — Тази печка не топли както трябва.

Излязоха от кухнята и отидоха в една от предните дневни. Минаха в пълно мълчание по дългия коридор.

Щом стъпиха в дневната, Гриър се обърна към мис Хоклайн и почти изкрещя:

— Говорехме за проклетото чудовище, а не за остров Хавай!

— Точно така! — почти изпищя в отговор тя и всички застинаха и известно време изпитателно сезираха едни в други, преди мис Хоклайн да произнесе:

— Нещо стана с главите ни, докато бяхме в кухнята.

— Мисля, че е най-добре веднага да ни разкажете всичко за това чудовище — каза Камерън. Беше мрачен. Не му харесваше, когато някой се гавреше с главата му, пък бил той и истинско чудовище.

ХИМИКАЛИТЕ

Дневната беше мебелирана с изискан и скъпо струващ вкус.

Всички насядаха на красиви столове, освен Камерън, който се настани сам върху канапето.

В камината гореше силен огън, стаята беше топла и уютна, съвсем различна от кухнята, и всички помнеха за какво говорят.

— Къде е баща ви? — попита Гриър.

— Изчезна в ледниковите пещери — отговори мис Хоклайн. — Слезе там да търси чудовището. И не се върна. Според нас чудовището го прибра.

— А каква е нашата роля в цялата тая история? — продължи Гриър. — Защо не доведохте шерифа да поогледа тук? Той има вид на добър човек и дори показва интерес към една от вас.

— Защото има прекалено много неща за обясняване, а освен това сме сигурни, че татко е мъртъв. Чудовището го е убило — каза мис Хоклайн.

Камерън слушаше внимателно от канапето. Сивите му очи добиха почти метален цвят.

— На нас ни е заръчано да довършим експеримента с Химикалите — започна другата мис Хоклайн. — Татко ни обясни, че ако се случи нещо с него, ние трябва да завършим работата му с Химикалите. Това беше последният му важен опит и ние следваме заръката му.

Ние не можем да понесем мисълта, че татко си е пропилял живота напразно — каза мис Хоклайн. — Химикалите бяха всичко за него. Смятаме, че е наш дълг да завършим делото, започнато от него. Затова не извикахме шерифа. Не искахме хората да знаят какво правим тук. А извикахме на помощ вас. Не можем да се съсредоточим върху Химикалите, докато чудовището не умре. Разсейва ни това, че дебне долу и се мъчи да излезе от ледниковите пещери, да се вмъкне в къщата ни и да ни убие. Ако вие го убиете заради нас, всичко ще е много по-просто.

— Какво стана, докато бяхме в кухнята? — попита Камерън. — Защо всички говорехме тъй странно? Защо забравяхме за какво приказваме? Случвало ли се е подобно нещо тук и друг път?

Настъпи кратко мълчание, през което двете мис Хоклайн се спогледаха. После едната от тях рече:

— Да. Такива неща започнаха да стават, откак баща ни добави нещо към Химикалите и пусна през тях електричество. Ние се опитахме да измислим начин да се възстанови равновесието между Химикалите и да завършим експеримента. Водехме се по записките, които татко остави след себе си.

— Хубаво го каза: „Остави след себе си“ — не се сдържа Гриър. — Та точно тези думи означават, че някакво дяволско чудовище го е изяло в мазето.

— Не в мазето, а в ледниковите пещери! — поправи го мис Хоклайн. — В мазето се намира лабораторията!

Камерън изгледа двете мис Хоклайн. Всички замълчаха, защото стана ясно, че Камерън ще каже нещо.

— Вие, момичета, като че ли не жалеете много за баща си — проговори най-после той. — Искам да кажа, че не сте потънали в дълбок траур.

— Татко ни възпита по особен начин. Мама почина преди много години — поясни мис Хоклайн — Да не се поддаваме на мъката. Ние много обичахме татко и тъкмо затова ще завършим опитите му с Химикалите.

Тя започваше да се ядосва. Искаше да пристъпят към унищожаването на чудовището и да оставят празните разговори за неща, които не я занимаваха особено: например скръбта по починали.

— Разкажете ни какво още става в кухнята — помоли Камерън.

— Стават подобни работи — продължи другата мис Хоклайн. — Винаги странни, а всякога различни. Никога не знаем какво може да последва.

— Веднъж намерихме зелени пера във всичките си обувки — каза мис Хоклайн. — Друг път пък седяхме в една от дневните на горния етаж и нещо си приказвахме, когато изведнъж останахме голи. Дрехите ни просто изчезнаха от нас. И не ги видяхме повече.

— Да — добави другата мис Хоклайн. Разплака ми се майката. Много обичах тази рокля. Бях си я купила от Ню Йорк и ми беше

любимата.

Гриър и Камерън никога не бяха чували от устата на една елегантна дама такива изрази. Но щяха да свикнат и на още, тъй като госпожиците Хоклайн имаха навика да ругаят. Научили се бяха от баща си, който бил твърде либерален в езика си, до такава степен, че станал легендарна личност в Харвард.

Както и да е, продължаваме с разказа...

— А нещо лошо случвало ли се е? — запита Камерън.

— Не, нещата, които стават тук, са детски пакости, само че детето притежава свръхестествени сили.

— Какво значи „свръхестествени“? — попита Камерън.

Двете мис Хоклайн се спогледаха. На Камерън не му хареса начинът, по който се спогледаха. Дяволите да ги вземат, трябва само да му обяснят. Какво толкоз има!

— Значи извън рамките на обикновеното — обясни мис Хоклайн.

— Добре е да научиш нещо ново — измърмори Камерън. И не с най-приятния си тон.

— Страх ли ви е понякога от следващата пакост, която може да измислят Химикалите? — попита Гриър, който отклони разговора от Камерън и се опита да го изведе в по-спокойни води.

На двете мис Хоклайн им олекна. Не бяха имали за цел да наранят чувствата на Камерън с думата „свръхестествен“. Разбираха, че бяха постъпили несъобразително, като се спогледаха, и им се искаше да се бяха въздържали.

— Белите им не са злонамерени — обясни мис Хоклайн. За малко да каже катастрофални, но се възпря. — Само понякога ужасно дразнят, като изчезването на любимата ми рокля направо от гърба.

— А какво ще стане с Химикалите, когато ги завършите? — продължаваше Гриър. — Освен това искам да попитам, те ли изядоха кучето?

— Не знам какво ще стане — отговори мис Хоклайн. — Татко ни каза, че когато бъдат завършени, Химикалите ще посочат отговора на последния проблем, който човечеството не е разрешило.

— Кой е той? — попита Камерън.

— Това не ни каза — отвърна мис Хоклайн.

КУЧЕТО

— Не отговорихте на въпроса за кучето подсети я Камерън.

— Не, не го изядоха Химикалите — отрече мис Хоклайн. — Те не са изяли никого. Просто са палави.

— А кое изяде кучето? — попита Камерън. Той искаше да разбере на всяка цена кой е изял кучето.

— Някаква объркана смес, която татко получи по-рано — обясни мис Хоклайн.

— А тя имаше ли нещо общо с Химикалите? — упорствуваше Камерън. Той току-що бе усвоил от тях навика да нарича последния експеримент на професор Хоклайн Химикалите.

Мис Хоклайн не желаше да изговори това, което трябваше да каже след малко. Камерън проследи внимателно израза на лицето ѝ, преди тя да продума. Приличаше на виновно дете, преди да отвори уста.

— Да, сместа, която изяде кучето, беше ранна фаза на Химикалите, но татко я взе, изля я в тоалетната и пусна силно водата, за да я отнесе.

Зачервена, мис Хоклайн бе забила очи в пода.

ВЕНЕЦИЯ

Мис Хоклайн стана от стола, на който седеше намръщена, като хванато натясно дете и отиде до камината, за да разръчка въглищата.

Другите я чакаха да свърши и да се върне към разговора за Химикалите, изяденото куче и така нататък, всички останали теми, които можеха да бъдат интересни на 13 юли 1902 година.

Докато я чакаха, Камерън преброи лампите в стаята — седем, столовете — шест, картините по стените — пет. Картините изобразяваха невиджани от Камерън неща. Една от тях например изобразяваше улица със здания от двете страни. А улицата — заляна с вода. И по водата лодки.

Никога в живота си Камерън не бе виждал улици с лодки вместо с коне.

— Какво, дявол да го вземе, е това? — посочи стъписан към картината.

— Венеция — отговори мис Хоклайн.

Като приключи с камината, мис Хоклайн се върна да седне на мястото си и подновиха разговора. Всъщност повториха някои неща, казани преди, и едва тогава минаха към по-нови работи.

ПАПАГАЛ

— Ако Химикалите могат да променят мислите в главата ти и да задигат дрехите направо от гърба ти, тогава, струва ми се, имаме насреща нещо, което може да бъде опасно — заключи Гриър.

— Ние се страхуваме от чудовището — каза мис Хоклайн.

— Кое по-точно? — попита Гриър. — Защото аз мисля, че може би си имате две. И онова, което е зад желязната врата, там долу, в ледниковите пещери, може да се окаже по-малката ни грижа.

— Я да слезем и веднага да видим сметката на чудовището долу — предложи Камерън. — Да свършим с него, а после ще умуваме за други неща, щом толкова държите да умуваме за тях. Дотегна, ми само да дърдорим. Доникъде не стигаме така. Отивам да взема пушките и да слизаме долу да го пречукаме. Знаете ли поне как изглежда, или колко е голямо, или какво въобще представлява, мамка му?

— Не, никога не сме го виждали — отговори мис Хоклайн. — То само вие и блъска желязната врата между ледниковите пещери и лабораторията. Откак изчезна татко, ние държим вратата непрекъснато заключена.

— Какви звуци издава? — попита Камерън.

— Смесени, като точене на вода в чаша — взе да обяснява мис Хоклайн — и като кучешки вой, и като бърборене на пиян папагал. Но силно, много силно.

— За това нещо май ще ни трябва голямата ловджийска пушка — заключи Камерън.

ИКОНОМЪТ

В този миг на входната врата се потропа. Тропането отекна из цялата къща и смълча всички, които се намираха в дневната.

— Какво е това? — попита Гриър.

— Някой тропна на входната врата — обясни Камерън.

Мис Хоклайн стана и се запъти към онази врата на дневната, която извеждаше в антрето.

— Икономът е — каза другата мис Хоклайн, без да помръдне от стола си.

— Икономът ли? — учуди се Гриър.

— Да, икономът — отвърна другата мис Хоклайн. — Бяхме го изпратили *по на Изток*, в Брукс, за да донесе оттам някои неща, които ни трябваха за Химикалите.

Всички чуха мис Хоклайн да отваря входната врата, да казва нещо и друг глас да ѝ отговаря.

— Здравейте, мистър Морган — каза тя. — Добре ли пътувахте?

Гласът ѝ беше много официален.

— Да, мис. Набавих всичко, което поръчахте.

Икономът отговори с глас на възрастен човек.

— Изглеждате уморен, мистър Морган. Я идете да се освежите, а после слезте в кухнята и изпийте едно кафе. Добре ще ви подеждува.

— Благодаря ви, мис. Имам нужда да смъкна от себе си праха, а след такова пътуване нищо няма да ме освежи по-добре от чаша кафе.

— Как беше в Брукс? — попита мис Хоклайн.

— Прашно и потискащо както всякога — отговори мистър Морган.

— Намерихте ли всичко, което ви поръчахме? — попита мис Хоклайн.

— Да — каза мистър Морган.

— Хубаво — одобри мис Хоклайн. — Ах, преди да се приберете в стаята си, мистър Морган, да ви кажа, че сестра ми се върна от Портланд и доведе двама гостенина, които ще поживеят при нас известно време.

Тя въведе мистър Морган в дневната.

Прекрачвайки прага, за да влезе в стаята, той наведе глава.

Мистър Морган беше висок седем фута и два инча и тежеше над сто фунта. Беше на шейсет и осем години, с бяла коса и грижливо подстригани бели мустаци. Той беше един възрастен великан.

— Мистър Морган, това са мистър Гриър и мистър Камерън. Пристигат чак от Портланд и бяха тъй добри да се съгласят да убият чудовището от ледниковите пещери.

— Приятно ми е — избоботи възрастният великан-иконом.

Гриър и Камерън също казаха на иконома, че им е приятно. Двете мис Хоклайн наблюдаваха в мълчание запознаването и изглеждаха изключително красиви.

— Наистина хубава новина — каза мистър Морган. — Онова нещо долу непрестанно ни досажда с блъскането по вратата и с отвратителните звуци, които издава. Понякога нощем дори не можем да се наспим. Унищожаването на звяра ще направи по-поносим живота в къщата.

Открай време мистър Морган на бе одобрявал преместването на професор Хоклайн от Бостън в Мъртвите хълмове на Източен Орегон. Не му харесваше и мястото, избрано от професора, за да построи къщата си.

Той се извини и излезе бавно, защото беше много възрастен, и за да мине през вратата, отново наведе глава. Чуха се бавните му стъпки нататък по коридора към неговата стая. Отекнаха тежки и много уморени.

— Мистър Морган е на служба в нашето семейство от трийсет и пет години — каза мис Хоклайн.

— Преди това е работил в цирк — добави другата мис Хоклайн.

ПОДГОТОВКА ЗА РАБОТА

— Хайде да убиваме чудовището, че да свършваме — каза Камерън. — Отивам да взема оръжието.

— Щом се пригответе, ще ви заведем долу — обеща мис Хоклайн.

Камерън излезе в коридора и взе дългото куфарче, натъпкано с оръжия, което бе спуснал до стойката за чадъри във форма на слонски крак. Върна се в дневната, сложи куфарчето върху едно канапе и го отвори.

— Ловджийската пушка ще ни трябва при всяко положение — каза Камерън. Той извади дванайсеткалибровата със срязаните цеви и кутия, догоре пълна с патрони. Едросъчмени. Зареди пушката и пусна в джоба на самото си шепа патрони.

Гриър бръкна в куфарчето и извади един 38 калибров револвер. Зареди го и го пъкна колана си.

Камерън взе 38-калибровия автоматичен пистолет, използван някога за избиване на филипинските бунтовници. Втъкна пълнител в пистолета, издърпа и върна напред цевта за да влезе първият патрон в дулото. После пусна предпазителя и пъкна пистолета в колана си.

— Колко са големи пещерите? — попита Гриър онази мис Хоклайн, която беше по-близо до него.

— Някои са доста големи — отговори тя.

Камерън пусна в джоба си резервна пачка патрони за автоматичния пистолет.

— Да вземем и една бойна пушка — предложи Гриър и посегна към куфарчето за своята „Краг“. — Никога не сме ловили чудовище. Може да ни отвори повече работа, та да бъдем подготвени.

Той напълни магазина на бойната пушка с патрони, дръпна назад затвора и с много бързи движения вкара в цевта патрон. Това изненада двете мис Хоклайн, а после ги зарадва, защото разбраха, че Гриър и Камерън са много опитни в работата си.

Гриър постави допълнителен патрон в магазина на мястото на оня, който току-що се стрелна в цевта, като котка след мишка.

Към пушката беше прикрепен кожен ремък и Гриър я метна през рамо. После пусна пълна шепа патрони в джоба си. Готов бе да заработи хляба си.

— Единият от нас трябва да носи фенер каза Камерън. — Така че ще има само една свободна ръка, в случай че чудовището ни принуди да действуваме бързо. Ти носи фенера и тоя скапан филипински пистолет, а аз ще взема ловджийската пушка.

Той връчи автоматичния пистолет и резервна пачка патрони на Гриър и го замоли:

— Подай ми 38-калибровата. Гриър му я подаде.

— Ако се наложи, мога да накарам тая пушка да заработи наистина бързо — каза Гриър. — И ако дяволският звяр се нахвърли върху нас, имаме достатъчно барут да го направим на кайма.

— Можем ли да ви помогнем с нещо? — предложи мис Хоклайн.

— Не, момичета. Само ще ни се пречкате в краката — отговори им Камерън. — По тая част сме ние. Стойте настрани, а ние ще ви отървем от вашето чудовище. Кой знае? Може да ядем от него за вечеря? Току-виж, излезе вкусно.

ПЪТУВАНЕ КЪМ ЛЕДНИКОВИТЕ ПЕЩЕРИ

Двете мис Хоклайн ги поведоха по коридора към стълбата, която водеше към лабораторията и ледниковите пещери.

Бяха минали почти половината от коридора, когато чуха тежко бавно тътрене. Беше икономът. Появи се от една врата и навеждайки глава, излезе в коридора.

— Вие ще убиете чудовището — предрече той със съвсем старчески глас. Устата му мърдаше, а гласът сякаш излизаше от нея минути по-късно.

Стърчеше над всички.

Косата му беше бяла като скрежа по тревата около къщата.

— Чудовището изяде моя господар — промълви икономът. — Да бях мъничко по-млад! Щях да го убия с голи ръце.

Ръцете му бяха грамадни и чворести от артрит. На младини те сигурно биха се справили с едно чудовище, но сега висяха отпуснати като престарели, посивели, негодни за ядене свински бутове.

— Вие ще убиете чудовището! — повтори великанът-иконом. Беше страшно уморен от пътуването си до Брукс за покупка на материали, необходими за Химикалите. Много стар беше вече за такива дълги пътешествия.

Клепачите на великана-иконом бяха увиснали.

— Слага богу — каза той. Думите заглъхнаха още в гърлото му. Сякаш ги бе произнесъл човек, потънал в дълбоко старо кресло.

ВРАТАТА

Вратата, водеща към мазето, беше тежка и желязна, с две резета. Мис Хоклайн дръпна резетата.

На вратата имаше още и огромен катинар. Размерите му бяха внушителни. Само той беше като цяла каса. Мис Хоклайн извади от джоба на роклята си грамаден ключ. Пъхна го в катинара и тъкмо започваше да го превърта, когато изведнъж зад тях се тресна силно.

Всички подскочиха и когато се обърнаха, видяха великана-иконом прострян на пода в целите си седем фута и триста фунта. Приличаше на лодка, заседнала на сухо в коридора.

Мис Хоклайн се спусна към него. Втората мис Хоклайн полетя по петите ѝ като сянка. Двете коленичиха и се надвесиха над великана-иконом.

Гриър и Камерън само гледаха. Докато двете мис Хоклайн все още търсеха в тялото му признаци на живот, те вече знаеха, че той е мъртъв. Когато се убедиха, че е мъртъв, сестрите се изправиха. Овладяха лицата си и изведнъж станаха спокойни. В очите им нямаше сълзи, въпреки че обичаха мистър Морган като роден чичо.

Гриър държеше в ръката си фенер, праметнал бе на рамо пушка и бе втъкнал в колана си голям пистолет. Камерън държеше една дванайсеткалиброва ловджийска пушка със срязана цев. Великанът-иконом лежеше мъртъв на пода. Двете мис Хоклайн стояха смълчани, спокойни и свръхестествено красиви.

— А сега какво, млади дами? — попита Камерън. — Ще трепем чудовището или ще погребваме иконома?

ИЗНАСЯНЕ НА МЪРТВЕЦ

— Знаете ли какво желая най-силно в момента? — рече мис Хоклайн.

— Какво? — попита Камерън.

— Да спя с някого.

Камерън наведе очи към великана-иконом, после погледна мис Хоклайн.

— И аз искам да спя с някого — присъедини се към сестра си другата мис Хоклайн. — От един час си мисля само за това. Колко ще е хубаво да се налюбим.

Както бяха грабнали оръжията си, Гриър и Камерън се вкамениха, а великанът-иконом остана да лежи самотен и забравен в смъртта си.

Гриър пое дълбоко въздух. Я ги виж! Защо пък не! Пречи ли им нещо да направят това вместо другото!

— Всичко по реда си — намеси се Камерън. — Най-напред да изнесем трупа от коридора. Къде искате да го положим?

— Уместен въпрос — обади се мис Хоклайн. — Можем да го занесем в неговата стая или пък в предната дневна. Но не ми се ще сега да го погребваме, защото искам да спя с някого. Умирам от желание. Как пък точно сега намери да ни падне на ръцете.

Раздразнена беше, че великанът-иконом бе избрал неподходящо време и място да умре. А проснат тъй в коридора, видът му беше ужасяващ.

— По дяволите, прекалено сложно е да умуваме сега — каза другата мис Хоклайн. — Я да го оставим тук и да се качваме в спалните.

— Е, нямаме основания да се тревожим, че ще избяга — заключи Камерън.

Така те просто зарязаха великана-иконом да си лежи мъртъв на пода в коридора и изчезнаха да се любят, като взеха със себе си пушката „Краг“ 30:40, ловджийската пушка със срязаната цев, 38-калибровия револвер и автоматичния пистолет.

ИЗНАСЯНЕ НА МЪРТВЕЦ №2

Докато любеше мис Хоклайн, Гриър не преставаше да мисли за Вълшебното момиче. По форми и изящност на движенията тялото на мис Хоклайн беше съвсем еднакво с това на Вълшебното момиче.

Любеха се в една приятна спалня на горния етаж. В стаята имаше куп красиви женски предмети, каквито Гриър не бе виждал дотогава. Единственото нещо не наред със стаята бе студът. Беше страшно студено поради ледените пещери под къщата.

Гриър и мис Хоклайн се любеха под камара от одеяла в един креват с невероятни пиринчени украшения. Страстта не им бе позволила да си губят времето, за да палят огън в камината.

Докато се любеха, Гриър продължаваше да се пита дали мис Хоклайн не е Вълшебното момиче. В един миг той едва не произнесе името „Вълшебно момиче“, защото искаше да види как ще реагира тя, но после промени решението си и се въздържа, тъй като знаеше, че Вълшебното момиче е мъртво и че е без значение в коя от двете мис Хоклайн е погребано.

РАЗГОВОР СЛЕД ЛЮБОВ

След като се налюбиха, мис Хоклайн, нежно притисната до него, отбеляза:

— Не мислиш ли, че е малко странно да се любим тук, докато икономът лежи мъртъв долу в коридора, а ние не правим нищо за него?

— Да, странно е — съгласи се Гриър.

— Питам се защо не направихме нищо за трупа му. Знаеш ли, ние със сестра ми сме истински привързани към мистър Морган. От няколко минути, както лежа тук, си задавам въпроса защо, докато бяхме долу, не направихме нищо за него. Не е много благородно да изчезнеш да се любиш, докато икономът на твоето семейство, когото обичаш като роден чичо, лежи мъртъв в коридора на къщата ти. Подобно отношение сигурно е крайно странно.

— Права си — отново се съгласи Гриър. — Така е.

ОГЛЕДАЛЕН РАЗГОВОР

В друга спалня на същия коридор се водеше сходен разговор между мис Хоклайн и Камерън. Те бяха изкарали току-що една много пламенна любов, по време на която на Камерън и през ум не му мина, че тази жена може да е Вълшебното момиче. Той не бе позволил на никакви интелектуални процеси да помрачат удоволствието му. Използуваше ума си за много по-полезни неща: например да брои.

— Изглежда, ще трябва да направим нещо за този ваш иконом — каза Камерън.

— Ще трябва — отвърна мис Хоклайн. — Съвсем го забравих. А той лежи в коридора. Умря човекът, а ние го зарязахме, за да се качим тук и да се любим. Направо ми изскочи от ума. Напусна ни нашият иконом. Лежи мъртъв долу. И се питам защо не направихме нищо за покойника.

— Аз предложих да свършим полагаемото се, но вие, момичета, държахте да преспим по-напред, така че се качихме тук и точно това сторихме — обясни Камерън.

— Какво! — възкликна мис Хоклайн.

— Какво „какво“? — попита Камерън.

Мис Хоклайн лежеше до Камерън силно озадачена. Между веждите ѝ се вряза тънка бръчка. Беше смаяна, почти като в лек шок.

— Ние ли държахме? — попита тя, след като известно време се опитва да отгатне какви събития ги бяха отклонили от останките на техния обичан покоен великан-иконом и ги бяха повели на горния етаж, за да се хвърлят в прегръдките на любовта.

— Ние... ли държахме? — повтори бавно тя.

— Да — отвърна Камерън. — Дори настоявахте. На мен лично ми се стори малко странно, но дявол да го вземе, нали вие командувате парада тук! Щом искате да се любите, вместо да се погрижите за тялото на покойния си иконом, ваша работа.

— Поразително! — промълви мис Хоклайн.

— Права си — съгласи се Камерън. — Не е най-нормалната постъпка в такива случаи. Искам да кажа, че не бях преспивал с

мадама, докато в коридор под мен лежи проснат мъртъв иконом.

— Просто не мога да повярвам! — удивяваше се мис Хоклайн. Извърнала бе глава от Камерън и гледаше втренчено в тавана.

— А той е съвсем мъртъв — каза Камерън. — Долу в коридора ви лежи мъртъв вашият иконом.

ЧАКАМ ТЕ У НАС, БИЛ БЕЙЛИ, ЧАКАМ ТЕ У НАС

В това време в лабораторията над ледените пещери всичко беше спокойно, освен прокрадването на една сянка. Тази сянка едва-едва съществуваше сред другите форми. На моменти тя почти придобиваше форма. Трепваше в очертанията на нещо определено, едва ли не познато, а после отново се разсейваше в абстракция. Лабораторията беше претъпкана със странна апаратура. Част от нея беше конструирана от професор Хоклайн. Имаше много работни плотове, хиляди колби с вещества и генератор за производство на електричество тук, сред Мъртвите хълмове, където то изобщо липсваше.

В лабораторията беше ужасно студено. Всъщност вътре всичко беше замръзнало поради близостта на ледените пещери под нея.

Покрай стените имаше няколко чугунени печки, които размразяваха въздуха, когато, опитвайки се да разгадаят тайната на Химикалите, сестрите Хоклайн слизаха да работят.

Въпреки че в помещението нямаше осветление, бледа светлинка проникваше отнякъде, но откъде точно, не можеше да се определи. Светлината идеше някъде от лабораторията, но източникът ѝ бе неоткриваем.

Разбира се, светлината бе необходима, за да се установи съществуването на сянката, която лудуваше като детски дух между формата и абстракцията.

После светлината се превърна в определено петно и тогава сянката се свърза с мястото, което пораждаше светлината, а то се оказа голяма колба от оловен кристал, пълна догоре с химикали.

Тази колба с химикали съставляваше целият свят на професор Хоклайн и мисията на неговия живот. В Химикалите той бе вложил всичката си вяра и енергия, преди да изчезне, неговите красиви дъщери, които лежах в спалните на горния етаж с двама наемни убийци, довършваха това дело, но в момента се питаха защо са отишли да се любят с тия мъже, докато още топлото тяло на техния обичан

великан-иконом лежеше забравено, изоставено и дори непокрито на пода в един от коридорите на къщата.

Химикалите в колбата бяха съединения от хиляди неща, събирани от цял свят. Някои идеха от древността и до тях се бе стигнало след много труд. Имаше капки от нещо си, взето от египетските пирамиди, което датираше от трихилядната година пр.н.е.

Имаше дестилати от джунглите на Южна Америка и капки сок от някакви треви, растящи само покрай снежната ивица на Хималаите.

Древен Китай, Рим и Гърция на свой ред имаха заслуги за сместа в колбата. Магьосничество, съвременна наука, както и най-нови открития също бяха допринесли за съдържанието ѝ. Имаше дори нещо, за което се смяташе, че е стигнало чак от Атлантида.

Вложени бяха неимоверна енергия и гениалност, за да възцари в колбата хармония между минало и настояще. Само човек с таланта и себеотрицанието на професор Хоклайн би могъл да свърже тези химикали в приятелство и да направи от тях добри съседи.

Разбира се, ставали бяха и грешки, на един по-ранен етап, като тази, която принуди професор Хоклайн и семейството му да напуснат Изтока, но сбърканата проба бе изхвърлена в тоалетната и отнесена от водата и професор бе започнал отначало тук, сред Мъртвите хълмове.

Всичко беше под пълен контрол и крайните резултати от неговите опити с Химикалите обещаваха по-светло и по-красиво бъдеще за човечеството.

Тогава професор Хоклайн пушна електричество от генератора през Химикалите и така започнаха мутациите, довели до епидемия от палави бели в лабораторията, а дори и по горните етажи, което засегна живота в къщата.

Започна се с това, че професорът взе да намира черни чадъри на необичайни места в лабораторията и зелени пера, пръснати къде ли не; веднъж пък едно парче кекс вися сума време във въздуха, а професорът взе да се замисля прекалено дълго върху несъществени неща. Един път прекара два часа в размисъл за айсберги. А в целия му живот едва ли се събираха повече от няколко мига размисъл за айсбергите.

Същото нещо доведе и до изчезването на дрехите от телата на жените Хоклайн, както си седяха по стаите горе, и до други работи, прекалено глупави, за да се разказват.

Понякога професорът се замисляше за детството си. Оставаше погълнат часове наред, сетне не беше в състояние да си спомни над какво бе размишлявал.

Тогава един ден страховитото чудовище зави и заблъска по железната врата, отделяща ледниковите пещери от лабораторията. Чудовището беше тъй силно, че разтресе вратата. Професорът и дъщерите му не знаеха какво да предприемат. Страхуваха се да отворят.

На другия ден едната от сестрите Хоклайн слезе долу в лабораторията, за да занесе обяд на професора. Когато се разработеше, той не обичаше да прекъсва за едното ядене.

Неговата безгранична отдаденост на делото го караше да работи без отдых, за да възвърне равновесието между Химикалите, докато чудовището ревеше и блъскаше с опашка по вратата.

Дъщеря му завари отворена вратата към ледниковите пещери, а професорът беше изчезнал. Тя доближи вратата и изкрещя към пещерите:

— Татко, там ли си? Излез!

От дълбините се понесе смразяващ рев, който започна да се приближава през пещерния мрак към разтворената врата и мис Хоклайн.

Вратата мигом бе залостена и едната от сестрите, облечена като индианка и убедена, че е такава, замина за Портланд, за да търси мъже, способни да убият едно чудовище, но също така и дискретни, защото дъщерите искаха да поправят грешката на баща си, без да привличат върху себе си общественото внимание, и да доведат опитите с Химикалите до такъв завършек, който той би одобрил, тоест да бъдат от полза за цялото човечество.

Те обаче не знаеха, че чудовището е една илюзия, родена от светлинни мутации в Химикалите, че е светлина, която притежава силата да въздействува върху умове и материя и да променя самата същност на действителността, нагаждайки я към пакостливия си нрав.

Животът на тази светлина зависеше от Химикалите, както нероденото дете от пъпната връв.

Светлината можеше да напуска Химикалите за кратко време, но после пак трябваше да се завръща при тях, за да се презареди и да поспи. Химикалите бяха като ресторант и хотел за светлината.

Светлината можеше да се преобразява в малки изменящи се форми и си имаше за спътник сянка. Сянката беше комична мутация, изцяло подчинена на светлината и твърде нещастна от ролята си, поради което обичаше често да си припомня дните, когато сред Химикалите цареше хармония, а професор Хоклайн припяваше наблизко популярната песен на деня:

*Чакам те у нас, Бил Бейли, чакам те у нас —
тя по цели дни ридает, —
аз ще готвя, скъпи, наема ще плащам аз,
грешна съм пред тебе, зная.*

Когато изливаше в Химикалите капка от едно и капка от друго с надеждата за един по-добър свят, професорът не си даваше сметка, че всяка капка го доближаваше до деня, в който щеше да пусне електричество през Химикалите и неочаквано щеше да се роди злата пакост. Химикалите щяха завинаги да изгубят хармонията си и много скоро злото щеше да насочи всички свои дяволски сили срещу него и красивите му дъщери.

Много от Химикалите не се радваха на онова, което взе да се случва, след като пуснаха през тях електричество и започнаха мутациите, породили злото.

Един химикал успя да се отдели напълно от съединението. Той силно страдаше от развоя на последните събития и от изчезването на професор Хоклайн, защото от все сърце желаше да помогне на човечеството и да накара хората да се усмихват.

Сега той плачеше дълго и самуваше някъде в дъното на колбата.

Разбира се, имаше Химикали, зли по природа, които ликуваха, че са се отървали от политиката на добросъседство, водена от професора, и сега злорадствуваха заради страха, в който светлината, всъщност чудовището Хоклайн, впримчваше домакинните, сестрите Хоклайн, и всеки, който ги доближеше.

Светлината притежаваше неограничени способности и особено се гордееше с приложенията, които им измисляше. Нейната сянка се отвращаваше от действията ѝ и се тътреше неохотно подире ѝ.

Всеки път, когато чудовището Хоклайн напускаше лабораторията и се понасяше нагоре по стълбите, а после се източваше като разтопено масло под желязната врата между лабораторията и къщата, на сянката ѝ се повдигаше.

Ех, ако професорът беше тук, ако не бе го сполетяла тази ужасна съдба, той щеше да припява:

*Двамата с Мами О'Рорк
бродехме през пищни светлини
по тротоарите на Ню Йорк.*

ОРКЕСТЪРЪТ ХОКЛАЙН

Гриър, Камерън и сестрите Хоклайн, все още озадачени от собственото си поведение, скочиха обратно в дрехите си и се събраха в музикалния салон на същия етаж, на който се намираха и спалните, където току-що се бяха любили.

Гриър и Камерън оставиха оръжията си на един роял. Мис Хоклайн слезе долу да приготви чай и го донесе върху сребърен поднос и четиримата се разположиха в музикалния салон, заобиколени от клавесини, цигулки, чели, пиана, барабани, органи и т.н. Музикалният салон беше изключително голям.

За да приготви чая, мис Хоклайн трябваше да заобиколи трупа на великана-иконом в коридора.

Гриър и Камерън не бяха пили чай нито веднъж в живота си, но този път решиха да опитат, защо пък не, дявол да го вземе, след всичко, което ставаше в тази огромна жълта къща, призрачна като дихание, яхнала ледникови пещери, които загризваха дълбоко в земята, като вкочанени зъби.

Гриър и Камерън бяха предложили да направят нещо за тленните останки на великана-иконом, след като привършиха с живите тела на госпожиците Хоклайн, но жените настояха да пият заедно чай, преди да се заемат с отстраняването на иконома, все още разпротрял се като остров в коридора.

В музикалния салон гореше току-що запален огън.

— Харесва ли ви чаят? — попита мис Хоклайн. Тя седеше до Гриър на едно канапе, а до нея имаше арфа.

— Различно е — отвърна Гриър.

— А ти какво ще кажеш, Камерън? — попита другата мис Хоклайн.

— На вкус не е като кафето — отговори Камерън. Той броеше музикалните инструменти в салона: осемнайсет. Като свърши, се обърна към по-близката мис Хоклайн. — Вие тук имате музикални инструменти за цял оркестър.

— Никога не сме се замисляли по въпроса в тази светлина — каза мис Хоклайн.

ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ИКОНОМА

— Какво ще правим с трупа на иконома — попита Камерън.

— Това ни е болката — обади се мис Хоклайн. — Той наистина ще ни липсва. Беше ни като роден чичо. Такъв добър човек. Грамаден, а кротък като мушица.

— На първо време можем да го изнесем от коридора. Пречи, все трябва да го заобикаляме — предложи Камерън.

— Да, трябва да го изнесем — съгласи се другата мис Хоклайн.

— А защо не го направихме, преди да се настаним тук, за да смучем тая течност? — разгневи се Камерън и хвърли презрителен поглед към чашата си с чай. Очевидно Камерън нямаше да стане поклонник на приятната задушевност на чаепиенето. Не беше, така да се каже, чаша за неговата уста.

— Мисля, че трябва да го погребем — продума мис Хоклайн, след като помисли няколко секунди.

— Но за да го положим в земята, трябва най-напред да го изнесем от коридора — уточни Камерън.

— Точно така — намеси се другата мис Хоклайн.

— Ще ни трябва и ковчег — отбеляза мис Хоклайн.

— Два ковчега — поправи я Камерън.

— А вие, господа, можете ли да сковете ковчезите? — попита другата мис Хоклайн.

— Ами! — възмути се Гриър. — Ние не ковим ковчези, само ги пълним.

— Мисля, че ще привлечем прекалено много внимание върху себе си, ако отидем в града и поръчаме ковчег — каза мис Хоклайн.

— Да, не искаме да се довлече тук някой и да започне да се рови в работите ни — добави другата мис Хоклайн.

— В никакъв случай! — отсече мис Хоклайн и отпи изискана глътка чай, като истинска дама.

— Да го заровим отвън тогава — предложи Гриър. — Ще изкопаем дупка, ще го сложим в нея, ще го покрием, а природата ще се погрижи за всичко останало.

— Няма да го погребваме близо до къщата — възпротиви се Камерън. — Наоколо земята е замръзнала, твърда е като камък и ако трябва да копая такваз голяма дупка в замръзналата земя, спукана ми е работата.

— Ще изкопаем дупка отвъд замръзналия пояс, после ще го извлечем от коридора и ще го пуснем в дупката — каза Гриър.

— Колко е тъжно да мислим за нашия любим иконом мистър Морган в такава светлина — промълви мис Хоклайн. — Знаех, че годините му напредват и че един ден ще свърши, защото, както е известно на всички, смъртта е неизбежна, но никога не съм се замисляла какъв проблем ще представлява неговото едро тяло. Върху такива неща човек никога не се замисля.

— Надявам се, не си си мислила, че като умре, ще се превърне в джудже? — подметна Камерън.

ПО ПЪТЯ КЪМ ЕДНА ОТ ВЪЗМОЖНОСТИТЕ ЗА ИКОНОМА

Когато тръгнаха да слизат, за да се погрижат за иконома, което означаваше да го изпратят до мястото на неговия вечен покой — дупка в земята, — те минаха покрай отворената врата на една стая с голяма бiliarдна маса. Масата беше красива, а над нея висеше кристален полилей.

Когато Гриър и Камерън се качваха към горния етаж, за да се налюбят със сестрите Хоклайн, вратата беше затворена.

— Я виж, бiliarдна маса! — възкликна Камерън, нарамил ловджийската пушка. И спря да ѝ се порадва. — Наистина хубава маса. — Може да разиграем една партия, след като погребем иконома и убием чудовището, а?

— Ъхъ, малко бiliarд ще ни дойде добре, след като си свършим работата — призна Гриър, нарамил пушката „Краг“ 30:40 и затъкнал автоматичния пистолет в колана си.

— И лампите са хубави — добави Камерън, поглеждайки към полилея.

Цялата стая грееше в слънчевите струи, които нахлуваха през прозорците, събираха се в полилея и отразяваха в него сукното на масата на нежни зелени цветя.

Но в тези кристални цветя, висящи над масата като пищна градина, блещукаше и друга светлина. Тя се местеше едва забележимо през кристалните късчета, сподиряна от провлечена, детински тромава сянка.

За миг на Гриър му се стори, че видя нещо да помръдва в полилея. Той вдигна поглед от масата и се втренчи в него: нямаше съмнение през кристалните късчета преминаваше светлина. Следвана от тъмно спънато движение.

Почуди се какво може да причинява светлинната игра в полилея. Не трепваше ни една кристална частица. Всички бяха абсолютно неподвижни.

— В полилея шава светлина — оповести той и влезе в стаята да изясни въпроса. — Навярно отразява нещо отвън.

Отиде до прозореца и погледна. Видя заскрежения пояс, който, стотина ярда по-далеч от къщата, се предаваше на властта на лятото над тревата и Мъртвите хълмове.

Гриър не видя във нищо, което да се движи и да поражда блещукането в полилея. Обърна се, а светлината изчезна.

— Изчезна — каза той. — Странно. Вън нямаше нищо, което да предизвиква отражения.

— Защо обръщате толкова внимание на някакво си отражение? — ядоса се мис Хоклайн. — Долу в коридора лежи мъртъв нашият иконом. Да се погрижим за него.

— Просто от любопитство — оправда се Гриър. — Ако съм все още жив, дължа го единствено на силното си любопитство. Струва си човек да е нащрек.

Той погледна още веднъж към полилея, но странната светлина беше изчезнала. Гриър не знаеше, че се е укрила върху игралната маса, в един от страничните джобове, и че до нея се укрила и сянката ѝ.

— Тази светлина ми е нещо позната — измърмори Гриър. — Виждал съм я някъде преди.

Светлината и сянката затаиха дъх в изчакване Гриър да излезе от стаята.

ИЗНЕНАДА

Като слизаха по витата стълба към първия етаж на къщата, мис Хоклайн каза на сестра си:

— Преди малко стана нещо много странно.

— Какво?

— Наистина странно — повтори тя.

— Добре де, какво?

Гриър и Камерън вървяха зад сестрите Хоклайн. А те се движеха тъй грациозно, че Гриър и Камерън ги гледаха почти като омагьосани. Под техните стъпки стълбата не издаваше ни звук. Сякаш две птици се плъзгаха плавно във вятъра.

Гласовете им нежно ги облъхваха, като невидим повеи от пауново ветрило.

— Намерих окачени в моя дрешник някакви индиански дрехи. А аз не съм ги слагала там — каза мис Хоклайн. — Имаш ли представа откъде са се взели?

— Не отговори сестра й. — И никога не съм виждала индиански дрехи в къщата.

— Чудна работа — промълви мис Хоклайн. — Съвсем са ни по мярка.

— Откъде ли са се взели? — недоумяваше другата мис Хоклайн.

— Много странни неща стават напоследък тук — заключи мис Хоклайн.

Гриър и Камерън се спогледаха — ето нещо, над което да размислят.

КРАЯТ НА ИКОНОМА

Но голямата изненада ги чакаше, когато най-после стигнаха при трупа на мъртвия иконом. Едната от сестрите Хоклайн закри с ръка устата си, сякаш да задави вик. Другата мис Хоклайн побеля като призрак. Гриър въздъхна. Камерън завря пръст в ухото си и се зачеса.

— Какво ли, мамка му, ще ни сервира още? — не се сдържа той.

Четиримата зяпаха втрещени тялото иконома. Дълго зяпаха втрещени.

— Е! — продума накрая Гриър. — Така поне ще ни бъде по-лесно да го погребем.

Пред тях на пода лежеше икономът, но вече висок едва трийсет и един инча и тежък само петдесет фунта. Трупът на великана-иконом се бе превърнал в труп на джудже. И се губеше в гънките на исполинските дрехи. Крачолите бяха като празни, а сакото приличаше на палатка, загърнала трупа на иконом.

В единия край на тази грамадна купчина дрехи се подаваше от ризата малка главичка. Яката на ризата обикаляше главичката като широк обръч.

Изразът върху лицето на иконом — израз на спокойно упование в срещата със Създателя, както се казва — бе останал непроменен при преобразяването му от великан в джудже, само дето беше значително по-дребен.

КОПИЯ ОТ СНИМКА

Това наистина улесни погребението. Докато Гриър копаеше малък гроб непосредствено зад границата на мрза, мис Хоклайн се качи горе и взе един куфар.

След погребението с подходящо слово за тежката загуба, произнесено над мъничкия гроб и дребния кръст, всички се върнаха в къщата и се събраха в дневната откъм фасадата.

Гриър и Камерън не носеха оръжието си. Бяха го прибрали в дългото тясно куфарче, отново оставено до стойката за чадъри във форма слонски крак. Те вземаха със себе си оръжие само ако трябваше да го пускат в действие. През останалото време го държаха в куфарчето.

Камерън хвърли малко въглища в камината.

Сестрите Хоклайн седнаха една до друга на канапето. Гриър потъна в едно дълбоко кресло срещу тях със скулптирани мечешки глави върху ръчните облегалки.

Камерън остана до камината, след като подхрани огъня, но се обърна с лице към стаята и към разтревожените погледи на своите връстници. Погледна към една масичка, отрупана с кристални гарафи с напитки и с високи фини кристални чаши върху сребърен поднос, които им правеха компания.

— Струва ми се, всички се нуждаем от едно питие — предложи той.

Мис Хоклайн стана от канапето, отиде до масата и наля за всички по чаша шери, от което след миг вече отпиваха.

Тя се върна на своето място до сестра си и четиримата отново застинаха в същите пози, които бяха заели преди предложението на Камерън, само че този път в ръцете си държаха чаши.

Изящно композирана картина, като две копия от една и съща снимка, само дето на едното имаше чаши с шери.

ОТНОВО ВЪЛШЕБНОТО МОМИЧЕ

— Искам да ви попитам нещо, момичета — наруши мълчанието Гриър, но преди да продължи, отпи от чашата си глътка шери. Всички го наблюдаваха внимателно, докато отпие. Той поддържа питието в устата си, преди да го глътне. — Чувала ли е някоя от вас за Вълшебното момиче?

— Не! — отсече мис Хоклайн.

— Не сме чували такова име — потвърди другата мис Хоклайн. — Но е странно. Звучи като индианско.

И двете изглеждаха озадачени.

— Така и предполагам — каза Гриър и хвърли поглед към Камерън, който стоеше до камината. Въглищата горяха беззвучно, от тях се извиваше нагоре пушек, а после се разделяше с огромната жълта къща сред замръзналото поле в началото на този век. Както гледаше в Камерън, Гриър изведнъж забеляза, че част от огъня не гори и част от пушека зад него не се изнизва нагоре, а просто се рее над пламъците в малко по-различен цвят.

И си спомни за странните отражения в полилея на билиардната. Пламъкът, който не гореше, приличаше на това отражение. Той откъсна очи от Камерън и отправи поглед към сестрите Хоклайн, целомъдрено седнали една до друга на канапето.

— Кое е това Вълшебно момиче и какво общо има с нас? — запита мис Хоклайн.

— Нищо — отговори Гриър.

ВРЪЩАНЕ КЪМ ЧУДОВИЩЕТО

— Време е да помислим за унищожаването на чудовището от мазето — каза Камерън, а сестрите Хоклайн си замълчаха. — Цял ден стоим тук и не можем да се наканим. Толкова неща се случват. Искам да изкараме най-после от играта това проклето чудовище и да се залавяме за други работи, щото да пукна, но тук има и други работи, за които трябва да се заловим. Ти какво мислиш, Гриър? Нали е време вече за едно малко убийство на чудовище?

Гриър погледна разсеяно Камерън, но полезрението му обхвана и камината. Пламъкът, който не гореше, и димът, който не се изнизваше нагоре, бяха изчезнали. Огънят си беше съвсем нормален. Гриър плъзна поглед към сестрите Хоклайн, а после, уж небрежно, но внимателно, и по цялата стая.

— Чу ли ме? — попита Камерън.

— Чух те — отвърна Гриър.

— И какво мислиш? За едно малко убийство на чудовище?

Двете сестри Хоклайн носеха съвсем еднакви перлени огърлици. Огърлиците елегантно обгръщаха шиите им.

Но някои перли блестяха по-ярко от останалите и някои от къдриците, разпуснати по вратовете, тъмнееха малко по-наситено от останалата им коса.

— Да, трябва веднага да убием чудовището — съгласи се Гриър.
— Затова сме тук.

— Да, и аз мисля, че трябва — добави Камерън. — А после ще търсим причините за щуротиите, които стават наоколо. Не бях виждал да се погребва човек в куфар.

ВЪПРОСИ ПРЕД ЗАЛЕЗ-СЛЪНЦЕ

По това време вече къщата хвърляше дълга сянка през заскрежената земя към слънцето, което скоро щеше да се раздели с Мъртвите хълмове, с Източен Орегон и с цяла Западна Америка, а Гриър задаваше последни въпроси на дамите Хоклайн.

— Значи, вие никога не сте виждали чудовището? — попита Гриър мис Хоклайн.

— Не, само сме го чували да вие долу в пещерите и да блъска по железната врата, която отделя пещерите от лабораторията. Трябва да е много силно, защото вратата се огъва. А тя е плътна. Желязна.

— Но не сте го виждали?

— Не сме.

— И откак баща ви е изчезнал, вратата не е била отключвана?

— Да — потвърди мис Хоклайн. Перлените огърлици на сестрите Хоклайн засветиха по-ярки, почти достигнаха блясъка на диаманти. Гриър зърна движение в мрака на косите им. Сякаш къдриците им се полюшваха, а не се бяха полюшнале. Нещо в тях се помести. Гриър се замисли. Тогава разбра, че се е раздвижил цветът на техните коси.

— И понякога чувате вой?

— Чуваме го из цялата къща, както и ударите по вратата — отговори мис Хоклайн.

— Колко често?

— Почти всеки ден — каза мис Хоклайн.

— А ние още не сме го чули — отбеляза Гриър.

— Понякога е така — намеси се другата мис Хоклайн. — Ама защо ни задавате толкова въпроси? Нали вече ви разказахме всичко, което знаем, защо ни карате да го повтаряме?

— Да — измърмори Камерън. — Трябва да очистим проклетото чудовище от пътя си.

— Добре — съгласи се Гриър. — Да го убием. — И очите му се плъзнаха небрежно по огърлиците на сестрите Хоклайн.

Огърлиците го погледнаха в упор.

ОНОВА, КОЕТО Е ВАЖНО ДА СЕ ПРЕБРОИ

Слънцето се скри и ранен здрач го замести в пейзажа и макар че всички бяха готови да убиват чудовището, те също така бяха и много гладни и скоро гладът им надделя и унищожаването на чудовището бе отложено за след вечеря, която сестрите Хоклайн се оттеглиха да приготвят в кухнята, докато Гриър и Камерън останаха в дневната.

При излизането на сестрите Хоклайн странната светлина остана върху перлените им огърлици, а движещата се черна сянка — в косите им; без да знаят, сестрите ги отнесоха в кухнята, което бе добре дошло за Гриър, защото той искаше да поговори с Камерън за тях.

Гриър започна да обяснява на Камерън какво е видял, но Камерън го прекъсна с думите:

— Знам. Наблюдавам ги от доста време. Видях ги в коридора край трупа на иконома, след като се превърна в джудже. Бяха и върху лопатата, докато ти копаеше гроба, и ги видях също, когато се обличах, след като бях с едната от сестрите.

— Видя ли ги в полилея на билиардната? — попита Гриър.

— О, да! Но по-добре да не беше се издавал, като влезе да ги оглеждаш. Не ми се ще да ги предупреждаваме, че знаем за тях.

— А видя ли ги тук, в тая стая? — продължаваше Гриър.

— Разбира се. В огъня. Защо мислиш, че стоях близо до него? За да си опърля задника ли? Не, да ги разгледам отблизо! В този момент те са долу със сестрите Хоклайн, така че кажи какво мислиш по въпроса. Ако питаш мен, излишно е да слизаме в ледниковите пещери, за да търсим адското чудовище. Достатъчно е да се доберем до мазето и до гнусните химикали, които е майсторил шантавият им баща.

Гриър се усмихна на Камерън.

— Понякога ме изненадваш — отбеляза Гриър. — Нямах представа, че си му хванал конците.

— Аз броя куп неща, които е безсмислено да броя — отвърна Камерън. — Просто защото съм такъв. Но не пропускам онова, което е важно да се преброи.

НО НАЙ-НАПРЕД ВЕЧЕРЯ. А ПОСЛЕ ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

Гриър и Камерън решиха да вечерят, преди да се заловят с Химикалите в лабораторията и да открият онова, което според тях щеше да ги отведе при чудовището Хоклайн.

— Ще се престорим, че слизаме в пещерите, за да надупчим на решето нещо какво да е, а като се върнем в мазето, ще си измислим някакъв предлог да се забавим и ако налетим на нещо интересно, например от рода на Химикалите, ще го застреляме на място — предложи Камерън. — Но нека по-напред си направим удоволствие с една хубава вечеря и изобщо да не се издаваме, че знаем за светлината и за лепката ѝ — сянката.

— Окей — съгласи се Гриър. — Измислил си го без грешка.

В този момент в стаята влязоха сестрите Хоклайн. Бяха се преоблекли. Носеха рокли с дълбоки деколтета, които изтъкваха красивите им млади гърди. И двете имаха тънки талии и роклите ги подчертаваха още по-изящно.

— Вечерята е готова, гладни наши чудовищеубийци!

Сестрите Хоклайн се усмигнаха на Гриър и Камерън.

— Ще ви трябват сили, щом ще убивате чудовище.

Гриър и Камерън отвърнаха на усмивките им.

Същите огърлици обгръщаха шиите на сестрите Хоклайн и светлината и сянката още бяха там. Изглежда светлината се чувствуваше удобно в огърлиците, а тъмносенчестият цвят, който можеше да се движи, си почиваше в дългите им тежко падащи коси.

Чудовището Хоклайн поне има добър вкус — помисли си Гриър.

ПРЕБРОЯВАНЕ НА ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

По време на вечерята Гриър и Камерън незабелязано държаха под око чудовището Хоклайн, стаено около вратовете и в косите на сестрите.

Чудовището се държеше скромно, докато се хранеха. Блясъкът в огърлиците стана приглушен, а тъмносенчестият цвят, който можеше да се движи, замря в косите на сестрите и изсветля почти до естествения им оттенък.

За вечеря имаше пържоли, картофи, хлебчета и сос. Типичната източноорегонска вечеря, изядена сладко-сладко от Гриър и Камерън.

Гриър мислеше за чудовището и за това, че все още беше същият ден, чието утро ги събуди в един обор на Били. И се замисли над събитията, разиграли се дотук.

Дълъг ден, наистина, и с изгледи за още преживелици: събития, които щяха да ги доведат до опит да отнемат живота на чудовището Хоклайн и свръхестествените сили, които обладаваше, макар да си седеше кротко срещу тях край масата и да ги зяпаше от огърлиците около шиите на двете красиви жени, напълно неподозиращи и доверчиви към своите бижута.

Камерън броеше безразборно предметите в стаята. Преброи нещата върху масата: купи, прибори, чинии и пр. двайсет и осем, двайсет и девет, трийсет и т.н.

Беше някакво занимание.

После преброи перлите, в които се спотайваше чудовището Хоклайн: ... пет, шест и т.н.

ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН В СОСА

Към края на вечерята чудовището Хоклайн напусна огърлиците и слезе върху масата. Успя да се събере в лъжицата от голямата купа със сос. Сянката на чудовището се излегна по повърхността на соса, преструвайки се, че е сос.

Много трудно бе за сянката да се преструва, че е сос, но тя се постара да се представи добре и някак си успя.

На Камерън му стана забавно да гледа как чудовището се настанява върху масата и разбираше какви трудности изживява сянката, преструвайки се, че е сос.

— Вкусен сос наистина — подхвърли Гриър на Камерън.

— Да — промълви Камерън и стрелна с поглед Гриър.

— Искате ли още сос, момчета? — попита ги мис Хоклайн.

— Наистина е много вкусен — повтори Гриър. — Искаш ли още сос, Камерън?

Сянката на чудовището Хоклайн съвсем се изравни с повърхността на соса. Самото чудовище се чувствуваше малко неудобно в лъжицата, която хвърляше по-силно отражение върху него, отколкото бе необходимо.

— Колебая се. Прядох. Но... — Камерън сложи ръка на лъжицата. И докосна чудовището Хоклайн. Макар да се намираше в купа с врял сос, лъжицата беше студена.

Камерън трескаво запрехвърля през ум как, мамка му, да убие в този миг чудовището, но не успя да измисли начин да убие една лъжица, затова просто използва чудовището Хоклайн да полее със сос картофите си.

Чудовището се подчини и изпълни функцията на лъжица. Докато Камерън загребваше от соса, сянката се изметна непохватно от лъжицата и тронаво тупна обратно в купата.

Сянката тъй се притесни, че почти се изпоти.

Камерън върна лъжицата в купата и отново обезпокои сянката, която този път едва не изпадна в паника.

— А ти, Гриър? Искаш ли допълнително от този хубав сос?

Сестрите Хоклайн бяха доволни, че сосът има такъв бесен успех.
— Не, Камерън. Чудесен е, но много ми дойде — отговори
Гриър. — Стига ми да седя и да те гледам как сладко си го хапваш.
Обичам да гледам как яде човек, който обича това, което яде.
На сянката ѝ стана тъй гадно, че ѝ се повдигна.

НОВА ПОЧИВКА В ДНЕВНАТА

След вечеря те се оттеглиха в една от дневните откъм фасадата и оставиха чудовището Хоклайн да се мотае в някакъв си сос, приело форма на лъжица. На стената в тази дневна беше окачена картина на голо женско тяло.

Гриър и Камерън се загледаха в картината.

Чудовището Хоклайн не ги последва в дневната. Прибра се в лабораторията, за да си почине при Химикалите. Беше уморено. Както и сянката. Вечерята им се видя безкрайно дълга.

— Татко обичаше картини на голи женски тела — поясни мис Хоклайн.

Сестрите Хоклайн, които изглеждаха още по-красиви, ако това изобщо бе възможно, сервираха в дневната кафе и коняк в малки чашки.

Гриър и Камерън не сваляха очи от картината и от време на време поглеждаха към сестрите, които съзнаваха прекрасно действията си, но се преструваха, че ги извършват неволно. Сестрите можеха да изберат друга дневна стая. Нещо в обстановката обаче ги беше възбудило. Все пак единственият признак, издаващ тяхната възбуда, беше съвсем лекото учестяване на дишането им.

— Много хубава картина — отбеляза Камерън.

Сестрите мълчаха.

Само се усмихваха.

Макар вниманието на Гриър и Камерън да бе насочено към картината с акта и красотата на двете Хоклайн, погледите им предпазливо обходиха цялата стая, търсейки чудовището, но него го нямаше.

Изпиха по няколко чаши кафе и по няколко глътки коняк в очакване да видят дали чудовището ще се върне, но то не се върна и възхищението им от красотата на сестрите Хоклайн като че ли нарасна.

— Кой е рисувал тази картина? — попита Камерън.

— Рисувана е във Франция преди много години — отговори му мис Хоклайн.

— Разбирал е от рисуване, който и да е — отбеляза Камерън, втренчил поглед в сестрата Хоклайн, която отговори на въпроса му. На нея ѝ хареса начинът, по който Камерън я зяпаше.

— Да, той е прочут художник.

— Познавате ли се?

— Не, умрял е години преди да се родя.

— Много жалко! — отсече Камерън.

— Нали! — отвърна мис Хоклайн.

МОНОЛОГ НА СЯНКАТА

Чудовището Хоклайн се бе завърнало в лабораторията в колбата си с химикалите. Лежеше и почиваше... странни неподвижни петънца от светлина. Веществата, плод на дългия ревностен труд на професор Хоклайн, бяха енергийният източник, възстановителният център, където се оттегляше за сън чудовището Хоклайн, когато се изтощеше, а докато то спеше, Химикалите обновяваха силата му.

Сянката на чудовището Хоклайн спеше наблизко. Сянката сънуваше, че тя е чудовището, а чудовището е тя. Много сладък сън за сянката.

Приятно ѝ беше да не е вече сянка, а да е самото чудовище. Не ѝ харесваше да се влачи през цялото време подир някого. Това я правеше нервна и нещастна. Сянката често проклинаше съдбата си и страдаше, задето Химикалите не ѝ бяха хвърлили по-добър зар.

В съня си сянката беше чудовището Хоклайн и се бе настанила в гривна около китката на едната мис Хоклайн. Беше много щастлива в този сън и искаше мис Хоклайн също да се радва, затова подсилваше блясъка на гривната.

Сянката не одобряваше поведението на чудовището и се срамуваше от жестокостта, с която то издевателствуваше над умовете на сестрите Хоклайн. Сянката не можеше да проумее защо чудовището прави такива работи. Ако съдбата се обърне и сянката се преобрази в чудовището, всичко в къщи ще тръгне другояче. Ще спрат жестоките шеги и енергията на чудовището ще бъде насочена да измисля и осъществява удоволствия за сестрите Хоклайн.

Сянката беше силно привързана към тях и ненавиждаше това, че бе част от чувството за хумор на чудовището; желаше само удоволствия и радост за сестрите Хоклайн, а не зловни шеги, каквито чудовището толкова обичаше да си прави с техните тела и умове.

Освен това сянката яростно негодуваше срещу онова, което то направи с професор Хоклайн. Според нея чудовището трябваше да бъде вярно на професора, а не да му скрои такъв дяволски номер.

Сънят на сянката за гривната внезапно се разсея и тя се събуди. Втренчи се в чудовището Хоклайн, заспало сред Химикалите. За първи път сянката си даде сметка колко силно го мрази и се замисли как да сложи край на злосторното му съществуване, да отнеме енергията от Химикалите и да я пренасочи за добри дела.

Нищо неподозиращо, чудовището спеше в колбата. Беше капнало да злочинствува цял ден. Тъй беше уморено, че дори похъркваше сред Химикалите.

В ТОВА ВРЕМЕ ТАМ, В ДНЕВНАТА

Вече беше почти полунощ и един викториански часовник изтикваше минути на двадесетия век към дванайсет часа. Звънките му и отмерени удари поглъщаха 13 юли 1902 година.

Непреднамерено, а всъщност много внимателно, Гриър и Камерън изследваха дневната още веднъж, за да проверят дали чудовището Хоклайн не се бе завърнало. Не беше.

Те, разбира се, не знаеха, че то спи дълбоко долу в лабораторията и дори похърква в колбата с Химикалите и че засега поне са в безопасност.

След като се увериха, че чудовището не е близо, Гриър се обърна към Камерън:

— Мисля, че е време да им кажем.

— Какво да ни кажете? — запита мис Хоклайн.

— За чудовището — отвърна Гриър.

— Какво за чудовището? — не разбираше мис Хоклайн.

Сестра ѝ откъсна вниманието си от чашата горещо кафе в ръката си и напрегнато зачака Гриър да продължи.

Гриър порови из ума си за точните думи и ясната логическа последователност, в която да ги поднесе. Мълча доста дълго, защото онова, което имаше да каже, беше тъй фантастично, че не му беше лесно да намери прости думи да го изрази. Най-после думите сами го намериха.

— Чудовището не е в ледниковите пещери — каза Гриър. — А тук, в къщата. Мота се днес къде ли не. Изкара няколко часа и на вашите вратове.

— Какво! — възкликна невярваща мис Хоклайн.

Сестра ѝ остави чашата с кафето.

Двете бяха развеселени и в същото време шокирани.

— Чудовището е някаква странна движеща се светлина, подир която се влачи тъпа сянка — обясни Гриър. — Не ми е съвсем ясно как действа, но действа и ние ще го унищожим. Ние смятаме, че в ледниковите пещери няма какво да се убива. Светлината може да

променя разни неща, да мисли, да се настанява в чужди умове и да ги разиграва, както й скимне. Забелязала ли е някоя от вас светлината и сянката, която се влачи след нея като куче?

Сестрите Хоклайн не отговориха. Те обърнаха и се спогледаха.

— Е? — подкани ги Гриър.

След малко едната мис Хоклайн проговори.

— Да не би да става дума за една странна светлина, която се движи насам-натам, а зад нея се влачи тромава сянка? — попита тя.

— Да, виждахме я днес навсякъде из къщата — отвърна Гриър. — Вървеше с нас, преследваше ни. Тази вечер стоя дълго време в огърлиците ви. Отиде си преди малко и оттогава не се е връщала.

— Това, което описвате, е едно от свойствата на Химикалите — обясни мис Хоклайн. В колбата има една особена светлина и близо до нея някаква смотана сянка, която тръгва подире й, щом светлината се размърда. Светлината е напреднал стадий на Химикалите. Преди да изчезне, татко ни каза, че тази светлина може да се преобразува в нещо безкрайно полезно за цялото човечество.

— На нас ни трябваха още някои вещества, за да завършим преобразуването, и тъкмо тях донесе от Брукс, горкият ни иконом. Смятахме да завършим опита веднага щом убиете чудовището — допълни втората мис Хоклайн.

— На ваше място аз не бих завършвал нищо — посъветва Гриър. — Според мен трябва да изхвърлите тая партида химикали и да започнете наново. Там долу сте получили нещо, което се изплъзва от контрола ви. Мисля, че тъкмо то уби икономата, че то е виновно за изчезването на баща ви, че то превърна едната от вас в индианка и освен това си направи гаргара с нашите глави.

Сестрите Хоклайн гледаха опулени, онемели.

— Хайде сега да слезем долу, да вземем колбата с тази ваша шантава каша и да я изхвърлим, а после да си легнем и хубаво да се наспим — предложи Камерън. — Това все още мога да направя. Никога преди не съм погребвал джудже и съм уморен. А и толкова пъти спях с някоя от вас, че имам чувството, че се разпадам.

— Но Химикалите бяха заветната цел на баща ни — наруши отчаяна мълчанието втората мис Хоклайн. — Той посвети целия си живот на Химикалите.

— Знам — отговори Камерън. — Но ние сме сигурни, че тия дяволски Химикали са му видели сметката. Отхапали са ръката, която им е дала хляба, както се казва. Сами видяхте какво направиха с иконома ви. Не стига, че го убиха, а и в джудже го превърнаха. Дявол знае какъв ще е следващият ход на адската смес. Трябва да я изхвърлим, преди всички да сме станали на мъртви джуджета. Щото няма кой да ни погребее в куфари.

В ТОВА ВРЕМЕ ТАМ, В КОЛБАТА

Чудовището Хоклайн, светлина в една колба с химикали, се обърна бавно, като спящ човек, а после се обърна още веднъж.

Мамка му — помисли си сянката и бавно се обърна, а после се обърна още веднъж.

Сънят на чудовището бе станал неспокоен и то отново се превъртя, досущ като човек пред събуждане, и после се обърна още веднъж. *Мамка му* — помисли си сянката и също се обърна още веднъж.

Сънят на чудовището Хоклайн беше тревожен. Може би го мъчеше кошмар или предчувствие. И то отново се обърна и — „*Мамка му*“.

ЗАЛИЧАВАНЕТО НА ЕДНО ЧОВЕШКО ДЕЛО

— Искате да кажете, че трябва да унищожим смисъла на живота на нашия баща! — възкликна мис Хоклайн.

— Да — отвърна Камерън. — Или вие него, или той вас.

— Не е възможно да няма трето разрешение — намеси се другата мис Хоклайн. — Как да изхвърлим с лека ръка нещо, над което той се е трудил двайсет години.

Беше една минута преди полунощ. Мис Хоклайн стана и хвърли буца въглища в камината. Другата мис Хоклайн наля още кафе на Гриър. Наливаше от сребърен кафеник.

Всичко спря, докато сестрите Хоклайн обмисляха какво да правят. Вземаха безвъзвратно решение.

— Сигурни сме, не забравяйте, че това идиотско вещество е видяло сметката на баща ви — напомни им Гриър и часовникът започна да отбива полунощ и да завърта света към 14 юли 1902 година.

— Четири — обади се Камерън.

— Дайте ни още няколко минути — помоли мис Хоклайн и погледна тревожно сестра си. — Трябва добре да преценим. После няма връщане.

— Окей — съгласи се Гриър.

— Дванайсет — провъзгласи Камерън.

ПРОБУЖДАНЕ

Чудовището Хоклайн продължи да се върти сред Химикалите. То беше почти будно. Сянката въздъхна, докато чудовището блуждаеше на ръба на пробуждането. И отново ужас разтърси сянката, като си помисли, че ще участва в поредната му злина. Тя не одобряваше шегите му със сестрите Хоклайн, като им налагаше да вършат напълно противоречащи на тяхната природа неща. Преобразяването на една от сестрите Хоклайн в индианка беше според сянката направо просташка работа.

И никога не можеше да се предвиди следващата стъпка на чудовището. Нищо не беше прекалено ужасно за неговия ум и, разбира се, зловещата му изобретателност едва сега се разгръщаше.

Светлината, която всъщност беше чудовище, продължаваше да се мята и обръща сред Химикалите, докато събуждането я връхлиташе гръмовно като подранила зимна буря.

Сянката отново въздъхна.

Мамка му.

Изведнъж светлината се събуди. Престана да се върти и замря между Химикалите. Погледна към сянката. Сянката я зяпаше безпомощно, примирена със съдбата си.

Светлината отмести поглед от сянката. И го плъзна по стаята. Беше неспокойна. Огледа стаята втори път, още сънена, но бързо набираща сила. Долови във въздуха опасност, но не можеше да определи каква.

След малко щеше да бъде в пълна форма.

Чудовището Хоклайн усети, че нещо не е съвсем наред.

Сянката следеше тревожната си господарка.

Като дърво в подранила зимна буря, умът на чудовището отърси от себе си листата на съня.

Сянката желаше смъртта на чудовището Хоклайн, пък дори и с цената на това да го последва в забвението.

Всичко бе за предпочитане пред ада да живее в съдружие с чудовището Хоклайн и да злодейства.

Сянката си припомни ранните стадии на Химикалите и колко вълнуващо беше, когато ги създаваше професор Хоклайн. По онова време светлината беше благотворна, почти опиянена от възбудата, че е току-що сътворена. И бъдещето даваше надежда за помощ и радост на цялото човечество. А после светлината се промени. И скри от професор Хоклайн преобразяването на характера си.

Започна да прави безобидни лудории, които професорът отминаваше като случайности. Нещо току падне, друго се превърне в нещо трето, а професорът все си мисли, че сам е допуснал грешка или пък е разменил етикетите, докато един ден светлината откри, че може да излиза от колбата и да се разхожда и, разбира се, горката невинна сянка бе принудена да я следва и да се превърне в свидетел — съучастник на лудории, които набираха мощ, докато се превърнаха в злочинства.

След време професор Хоклайн вече знаеше, че с Химикалите е станала някаква голяма грешка, но до момента, в който чудовището направи онова ужасно нещо с него, той продължаваше да вярва, че може да възвърне равновесието на Химикалите и да завърши опитите си с хуманни резултати за целия свят.

Това обаче никога нямаше да се осъществи, защото един следобед, докато професорът работеше горе в кабинета си над някаква нова формула, светлината му скрои грозна шега.

Сянката потрепера при спомена за нея.

Най-после светлината напълно се разбуди с ясното съзнание, че я застрашава опасност от хората горе и че трябва веднага да се справи с тази опасност.

Тя изпълзя от Химикалите и се закрепил на ръба на колбата, готова да потегли, а сянката неохотно се надигна, за да я последва.

РЕШЕНИЕТО

— Добре — издума най-после мис Хоклайн.

Сестра ѝ кимна в знак на съгласие.

— Трудно ми беше да взема такова решение, но няма друг изход — продължи мис Хоклайн. — Мъчно ми е, че такъв трябва да е краят на делото, погълнало целия живот на баща ни, но има по-важни неща.

— Да, нашият живот — прекъсна я Камерън. Той беше нетърпелив. Искаше по-скоро да слезе долу и да изхвърли колбата с онова нещо, та после хубаво да се наспи до тялото на една от жените Хоклайн. Уморен беше. Денят се бе проточил много дълъг.

— Ние имаме формулата на Химикалите — каза мис Хоклайн. — Можем да започнем отначало или да я дадем на някой, който ще се заинтересува от нея.

— Ще видим — обади се другата мис Хоклайн. — Аз съм малко уморена от цялата тая история, така че нека не говорим сега за бъдещето. Нека просто излеем химикалите и легнем да се наспим. Капнала съм.

— Напълно съм съгласен — подкрепи я Камерън.

НАГОРЕ

Чудовището се откъсна от улея на колбата, зарея се през лабораторията и се приземи на най-долното стъпало на стълбата, която водеше нагоре към къщата.

Сянката го последва тромаво, по-мрачна от мрака на стаята, побезмълвна от абсолютното безмълвие и сам-сама в трагедията на своята робия на злото.

После чудовището Хоклайн се стече като обърнат водопад нагоре по стълбите. Искреше и блещукаше, докато напредваше. Сянката се влачеше подире му, безволно допълнение от мрак. Чудовището Хоклайн спря върху една ивица дрезгавина, която се очертаваше изпод вратата на лабораторията.

Чакаше нещо да се случи. Светлината на чудовището засия до хирургическо бяло от напрежение да възприеме обстоятелствата. То надникна под вратата към коридора.

Чудовището предчувствуваше, че ще стане нещо.

Сянката чакаше зад него. Искаше да погледне под вратата, за да види какво става, но, уви, нейната роля в живота беше само да следва, така че си остана на мястото точно зад задника на чудовището Хоклайн.

УИСКИ

Всички тръгнаха да излизат от дневната, за да отидат долу и да изляят чудовището Хоклайн, но тъкмо когато приближиха вратата и едната от сестрите Хоклайн постави ръка на бравата. Камерън каза:

— Почакайте секунда. Имам нужда от едно уиски.

Той се приближи до масата с напитки в кристалните гарафи.

Забави се, защото се опитваше да разгадае в коя от тях е уискито.

Тогава една от сестрите Хоклайн му помогна:

— Гарафата със синята запушалка.

Тази мис Хоклайн носеше лампа.

Камерън взе гарафата и щедро си наля. Гриър помисли колко странно е всичко това, след като Камерън не слагаше капка в устата преди работа, а премахването на чудовището си беше сериозна работа.

Камерън поднесе чашата с уиски към носа си.

— На мирис е точно както трябва.

Във възбудата от предстоящото убийство, която изведнъж го връхлетя, Гриър не забеляза, че макар да си наля пълна чаша уиски, Камерън не отпи нито глътка. Когато излязоха от стаята, той носеше чашата в ръка.

В ТЪРСЕНЕ НА КОНТЕЙНЕР

После вратата на една дневна се отвори към коридора и мис Хоклайн излезе, последвана от сестра си, Гриър и Камерън с чашата уиски в ръка.

Сянката не можеше да вижда през чудовището Хоклайн, но чу как вратата се отвори и как хора започнаха да излизат в коридора. Почуди се какво се задава, защо точно сега чудовището толкова се е заинтересувало от хората. И сви рамене. Безсмислено бе да следва тази нишка на разсъждения, защото и без друго не можеше нищо да направи. Можеше само да върви след чудовището Хоклайн, което ненавиждаше.

Чудовището Хоклайн ги проследи как минават по коридора към вратата на лабораторията. То изчака, обмисляйки какво да предприеме. Опитва се да създаде контейнер, форма, в която да сложи всички свои магии и вълшебства, а после да затвори в нея и хората, застрашаващи живота му.

Сянката отдавна се беше отказала да предвижда какво ще се случи. На нея вече не ѝ пукаше.

ДА УБИЕШ КОЛБА

— Смяташ ли, че ще ни трябва пушка? — Гриър попита Камерън.

Отговор не последва.

Гриър си помисли, че навярно Камерън не го е чул, затова повтори въпроса си.

— За да убием колба? — възкликна Камерън.

Сестрите Хоклайн се усмигнаха.

Гриър не схвана иронията. И не забеляза, че Камерън още държи чашата с уиски в ръка. Гриър необикновено се вълнуваше от предстоящия сблъсък лице с лице с чудовището Хоклайн.

Камерън носеше чашата с уиски, сякаш беше пистолет, нехайно, но професионално, разчитайки, че без да създава впечатление за заплахата, ще се окаже свръхефектна, когато потрябва.

Дори чудовището, което ги дебнеше изпод вратата на лабораторията, не обърна внимание на чашата с уиски в ръката на Камерън.

То имаше вече разработен план как да се справи с опасността, надвиснала над живота му. Усмигна се на собствената си хитрост. Харесваше плана си, защото беше пъклен.

Внезапно чудовището даде със задника назад и слезе с едно стъпало към лабораторията, при което блъсна нищо неподозиращата сянка две стъпала по-надолу.

Мамка ти! — изруга наум сянката, опита се да си възвърне своето несъществуващо достойнство и започна да внимава повече в чудовището Хоклайн, за да може да следва движенията му, нали това е работата на сянката.

СТОЙКАТА ЗА ЧАДЪРИ ВЪВ ФОРМА НА СЛОНСКИ КРАК

Прекосявайки коридора, те минаха край стойката за чадъри във форма на слонски крак и Камерън не можа да се сдържи да не преброи чадърите в нея:

...седем, осем, девет.

Девет чадъра.

Мис Хоклайн спря до стойката. Нещо в нея и се стори безкрайно близко, но не можеше да определи какво. Просто нещо безкрайно близко. Тя се замисли.

— Какво има? — запита я Гриър.

Мис Хоклайн се взираше в стойката за чадъри. Мислеше, че е поспряла за секунда-две, а всъщност се бе застояла доста по-дълго, но не го съзнаваше, защото изцяло бе погълната от любопитство.

А с това забавяше възможния край на чудовището Хоклайн.

Тази стойка за чадъри ми е безкрайно близка — обърна се тя към сестра си. — А на тебе?

Сестра й, също истинска мис Хоклайн, хвърли едно око на стойката. И погледът й стана също тъй напрегнат.

— Да, близка ми е, но не зная с какво ми е близка. Напомня ми за някой, но не мога да се сетя за кого. Във всеки случай някой, когото познавам.

Гриър и Камерън се спогледаха, а после внимателно изучиха коридора. Търсеха чудовището, но не го видяха. Този разговор за стойката във форма на слонски крак носеше всички белези на щуротиите, които им сервираше чудовището.

Но него никакво го нямаше, затова те отминаха интереса на сестрите Хоклайн просто като странност.

— Много силно ми напомня за някого — повтори мис Хоклайн.

— Защо не помислете над това после, след като свършим с чудовището? Ще имате колкото си щете време да умувате на кого ви прилича — предложи Камерън.

ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН В 4/4 ТАКТ

Чудовището Хоклайн отстъпи надолу към лабораторията и стана причина по стълбището да рукне порой от трепкаща светлина. Стана причина и една тромава некадърна сянка да се заплете пред светлината.

Този път чудовището Хоклайн беше крайно самоуверено. То знаеше как ще се справи с нещата и нетърпеливо очакваше резултата от своите дарби.

Чудовището Хоклайн бе замислило пъклена съдба за Гриър, Камерън и сестрите Хоклайн. Смяташе този свой план за най-съвършеното си творение. Защото беше достойна амалгама от пакост и злина.

Чудовището Хоклайн почти се изсмя, докато стратегически отстъпваше към лабораторията заедно със сянката си, която се препъваше неловко, търкаляше се глупаво и се влачеше жалка и нелепа, опитвайки се да изпълнява механично задълженията си на сянка.

Чудовището Хоклайн се грееше в топлината на самоувереността, докато се носеше и лееше надолу по стълбите. За какво да се тревожи, та нали в края на краищата то притежава силата да придава на предмети и мисли каквито форми му скимне.

ТАТКО

Мис Хоклайн отвори желязната врата към лабораторията. Дръпна двете резета и извади от джоба си ключа, който за миг освободи халката на огромния катинар. През цялото време, докато отваряше вратата, от ума ѝ не излизаше стойката за чадъри във форма на слонски крак и тя се опитваше да установи на кого ѝ прилича. Образът на този човек трепкаше на самия ръб на съзнанието ѝ.

Тя дръпна първото резе. То заяде, така че се наложи здравата да го потегли.

Толкова ѝ беше близка тази стойка за чадъри.

На кого прилича?

Дръпна второто резе. То се плъзна по-леко от първото. Едва го бе бутнала.

Виждала съм хиляди пъти тази стойка за чадъри, но не като стойка за чадъри — помисли си тя, — а като човек, когото познавам.

Извади голям ключ от джоба на роклята си, пъкна го в гигантския катинар на вратата, превъртя ключа, катинарът се разтвори като дълго стискан юмрук, а тя го свали от вратата и го окачи на една кука.

Тогава изпищя: „Татко!“, обърна се и се затича по коридора към стойката във форма на слонски крак.

ХАРЕМ НА СЕНКИТЕ

Чудовището Хоклайн си бе намерило отлично укритие в лабораторията и сега просто чакаше Гриър, Камерън и сестрите да стъпят в неговото царство.

Чудовището беше тъй сигурно в тяхната бъдеща съдба, че дори не полюбопитствува, когато чу едната от сестрите Хоклайн да пищи и да търчи по коридора далеч от лабораторията, следвана от всички останали.

Има ли значение какво правят там, след като скоро ще се върнат, ще слязат по стълбите и тогава чудовището Хоклайн ще си поиграе с тях. После ще ги превърне всички в сенки и тогава, вместо една смотана сянка, щяха да го следват пет.

Може би тези нови сенки ще са по-вещи в ролята, отредена им от чудовището Хоклайн. *Да — помисли то, — няма да ми е излишна по-голяма компетентност по отношение на сянката.*

Чудовището Хоклайн се бе скрило зад някакви епруветки с вещества, които представляваха несполучливи опити за пречистване на Химикалите от злото и над които професорът бе работил дълги месеци, преди да ги изостави.

Сянката се бе скрила зад един часовник до епруветките. В мига, в който лабораторията щеше да бъде осветена, щеше да лъсне колко негодно е скривалището ѝ.

Сянката не умееше да свърши нищо както трябва.

— Скоро ще си имаш другарчета — подхвърли ѝ чудовището Хоклайн.

Сянката нямаше представа за какво, мамка му, намеква то.

БАЩА И ДЪЩЕРЯ (КАТО ЧЕ ЛИ) ОТНОВО ЗАЕДНО

Мис Хоклайн, коленичила и прегърнала стойката за чадъри във форма на слонски крак, неудържимо хълцаше и само повтаряше: „Татко! Татко!“

Втората мис Хоклайн стоеше, гледаше сестра си и се мъчеше да проумее какво става.

Гриър и Камерън бяха заети да търсят чудовището Хоклайн. Дали не бяха го пропуснали, когато преди малко се оглеждаха за него? Или пък то се е промъкнало зад тях в коридора? Изследваха всяко кътче, но никъде не го откриха.

В този миг втората мис Хоклайн се наведе напред и се втренчи в стойката за чадъри във форма на слонски крак.

Внезапно вулкан от чувства разкриви лицето ѝ, тя падна на колене до сестра си и извика:

— Ох, татко! Ама това е татко! Татенце!

Сестрите Хоклайн не бяха толкова безчувствени, колкото се мислеха.

Гриър и Камерън гледаха втрещени как сестрите Хоклайн прегръщат една стойка за чадъри във форма на слонски крак и я наричат „татко“.

БРАК

Гриър и Камерън оставиха госпожиците Хоклайн при стойката за чадъри във форма на слонски крак и се върнаха по коридора към вратата на лабораторията. Крайно време беше да се заемат с чудовището Хоклайн. До гуша им дойде от неговите лудории.

Този път лампата носеше Гриър.

Камерън държеше в ръка чашата с уиски.

Гриър все още не забелязваше нищо особено в това, че Камерън носи чаша с уиски. Като че наистина си бе изгубил ума, защото при всички други обстоятелства той би забелязал чашата с уиски. Такова нещо му се случваше за първи път. Може би няма да е зле да помисли за оттегляне, да остави работата и да си вземе една добра жена, с която да улегне.

Да, идеята не е лоша. Защо не едната от сестрите Хоклайн. Разбира се, нямаше откъде да знае, че чудовището Хоклайн вече е замислило нещо като групов брак за тях.

В ЦАРСТВОТО НА СЪНИЩАТА

Първи влезе Гриър. Той отвори вратата на лабораторията и лампата, която носеше, освети стълбите и част от лабораторията. Невероятно заплетено място. Такова нещо Гриър не бе виждал. Маси, отрупани с хиляди шишенца. Апарати, чийто дом трябваше да се намира в царството на сънищата.

— Защо спря, Гриър? Влизай де, че да огледаме — подкани го Камерън.

— Окей.

Чудовището Хоклайн ги дебнеше. Тяхната безпомощност го забавляваше. Жените ги нямаше, но чудовището щеше да се погрижи за тях, след като свърши с Гриър и Камерън. Време имаше за всички.

Чудовището тъй злорадствуваше при мисълта за ужасите, които щеше да им стори, че не забеляза как нещо странно се заражда в сянката.

Тя проследи Гриър и Камерън, докато слязоха долу и запалиха три-четири лампи, та да се вижда по-добре, но после сянката насочи вниманието си към чудовището Хоклайн, загледа се в него и докато се взираше все по-настойчиво, усети как в нея покълва странно непознато чувство.

Една мисъл изцяло завладя съзнанието на сянката и тази мисъл взе да се оформя като план за пряко действие при първото движение на чудовището.

— Уф! Какво злоещо място! — промърмори Гриър.

— Не е по-злоещо от остров Хавай — обади се Камерън.

БИТКАТА

Още докато двамата с Гриър се намираха по средата на стълбите, Камерън забеляза скривалището на чудовището Хоклайн. Той съзря странно блещукане върху един плот зад някакви смешни шишенца. Камерън не знаеше какво е епруветка.

— Я запали ония лампи там помоли той Гриър и махна към плота в края на лабораторията.

Чудовището Хоклайн се забавляваше, като ги гледаше. Удоволствието му беше тъй голямо, че реши да изчака няколко минути, преди да превърне Гриър и Камерън в сенки.

Беше истински празник за него.

В същото време настоящата му и единствена сянка го чакаше да се размърда, за да пусне в действие своя собствен план.

Камерън забеляза и една голяма колба от оловен кристал на масата, точно срещу лампите, които прати Гриър да запали.

От описанието на сестрите Хоклайн той знаеше, че това е хранилището на чудовището Хоклайн... Химикалите. Камерън стоеше на десетина фута от колбата. А чудовището се скриеше на около пет фута от нея.

Внезапно Камерън изрева:

— Ей го там! Виждам го!

Гриър се обърна, накъдето Камерън махаше и кряскаше. Не можеше да разбере какво му става. Защо реве. Не беше в неговия стил, но за всеки случай се обърна по посоката.

Чудовището Хоклайн също се заинтригува. Какво, по дяволите, става? Какво има там, ако въобще има нещо?

И мръдна... неволно... от любопитство.

В суматохата на престорено вълнение Камерън се приближи до масата, върху която се мъдреше колбата, наречена Химикалите, и застана точно до нея.

Когато чудовището Хоклайн се помести, за да види по-добре какво става, сянката, която бе изпитала всички възможности на светлината и бе открила начин да застава пред нея, направи точно това

в този решителен момент и я заслепи с мрак, при което чудовището напълно се обърка.

Друго сянката не можеше да стори, но се надяваше, че така ще осигури секундата, необходима на Гриър и Камерън, за да пуснат в действие своя план, какъвто и да беше той, защото, ако държаха да победят чудовището, не бе възможно да минат без план, а те нямаха вид на глупаци.

Когато Камерън изрева към Гриър, сянката си изтълкува крясъците му като сигнал за действие и скочи. Затъмни за миг видимостта на чудовището Хоклайн с ясното съзнание, че ако унищожат чудовището, тя също ще умре, но дори смъртта бе за предпочитане пред такъв живот, съучастничество в злодейство.

Чудовището Хоклайн освирепя и се опита да отстрани сянката от пътя си, за да види какво става.

Но тя се бореше ожесточено. В яростен прилив на неподозирана физическа сила, а сенките не се славели със сила.

КРАЯТ НА ЧУДОВИЩЕТО ХОКЛАЙН

Камерън лисна уискито в колбата. Когато течността заля Химикалите, те посиняха и засъскаха, а от колбата изригнаха искри. Като огнени птици те се разлетяха из лабораторията, подпалвайки всичко по пътя си.

— Да изчезваме! — изрева Камерън на Гриър. Двамата побягнаха по стълбите далеч от лабораторията към първия етаж на къщата.

Чудовището Хоклайн успя да реагира на изливането на уискито в колбата с енергийния му източник само с това, че прокле съдбата си.

„МАМКА МУ!“ — изрева то. Класическа ругатня, преди да се разпадне на шепа сини диаманти, без спомен за предишното си съществуване.

Така чудовището Хоклайн се превърна не в друго, а в шепа диаманти. Искрящи като лятно небе. Сянката на чудовището се превърна в сянка на диамантите. Тя също не запази спомен за предишното си съществуване, затова ѝ беше ведро на душата, нали бе станала сянка на нещо красиво.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ПРОФЕСОР ХОКЛАЙН

Гриър и Камерън излетяха от пламналата лаборатория и побягнаха по коридора към сестрите Хоклайн. Точно в този миг стойката във форма на слонски крак се преобрази в професор Хоклайн. Той бе превърнат в пленник на тази форма от магията на току-що споминалото се чудовище, което отсега нататък щеше да краси витрината на бижутериен магазин.

Професор Хоклайн беше схванат и изкривен от дългите месеци, прекарани като стойка за чадъри. И не се показва прекалено любезен с дъщерите си, защото първите думи, излезли от устата му в отговор, на тяхното гукащо „татко, татенце. Това си ти! Свободен си! Татко, татенце“, бяха:

— Ама че лайняна работа!

Не му остана време да каже още нещо, тъй като Гриър и Камерън връхлетяха върху него и двете му дъщери и ги забутаха навън от подпалената къща.

ЛАЗАРОВА ДИНАМИКА

Те изскочиха навън и прекосиха също заскрежения пояс, ограждащ горящата къща като прозирна венчална халка.

Миг по-късно, както гледаха напрегнато пожара, земята до тях внезапно забуча и затрепера като при слабо земетресение. Точно откъм гроба на иконома.

— Дявол да го вземе! — възкликна Гриър. При тези думи земята се разтвори и от нея, като гигантска къртица, посипана с пръст, се надигна икономът, а наоколо се разлетяха парченца от куфар.

— Къде... съм? — избоботи дълбокият старчески глас.

Той се опита да отърси пръстта от ръцете и раменете си. Беше страшно объркан. За пръв път му се случваше да е погребан.

— Завърна се от мъртвите — обясни Камерън и му обърна гръб, за да не изпусне как къщата изгаря до основи.

ПИКНИК В ЗОРАТА НА ДВАДЕСЕТИЯ ВЕК

Дълго стояха и гледаха как къщата изгаря до основи. Пожарът фучеше високо в небето. Пламъците бяха тъй ярки, че всички си имаха сенки.

Професорът си бе възвърнал нормалното настроение и прегърна любещо дъщерите си, за да наблюдават заедно изпепеляването на къщата.

— Сериозно вещество си забъркал, професоре — обади се Камерън.

— Никога повече — беше отговорът на професора.

Запознал се беше вече с Гриър и Камерън и ги харесваше, още повече че им беше безкрайно благодарен, задето го освободиха от проклятието на Химикалите, наричани още Чудовището Хоклайн.

Накрая просто насядаха по земята и гледаха до зори как къщата изтлява. Пожарът ги топлеше. Сестрите Хоклайн замениха любещите ръце на баща си с ръцете на Гриър и Камерън. Професорът остана да седи самотен, погълнат от мисли за резултата от годините, посветени на научни опити, и за пътя, довел до този край.

От време на време той поклащаше глава, но беше също така и много щастлив, че не е вече стойка за чадъри във форма на слонски крак. Това беше най-страшното нещо, което бе преживял.

Икономът седеше все още зашеметен и изтърсваше пръстта от дрехите си. В косата му имаше парченце куфар.

Разположени така, те бяха като група на пикник, но пикникът, разбира се, беше изгарянето на една къща, смъртта на Чудовището Хоклайн и краят на един научен блян. А беше едва зората на двадесетия век.

ХОКЛАЙНСКИТЕ ДИАМАНТИ

Преди да се покажат първите лъчи на слънцето, къщата беше изчезнала, а на нейно място се появи езеро, по което плаваха овъглени отломки. Всички станаха и отидоха до брега на новото езеро.

Семейство Хоклайн погледаха как останките от предишния им живот се полюшват по повърхността на езерото. Професор Хоклайн видя парченце от чадър и потрепера.

Едната от сестрите Хоклайн забеляза какво разтревожи баща ѝ, протегна ръка и взе неговата в своята.

— Погледни, Сузън — обърна се тя към сестра си, а после посочи една снимка, която плаваше малко по-далеч.

Гриър и Камерън се спогледаха.

Сузън!

— Да, Джейн — беше отговорът.

Джейн!

Значи, двете мис Хоклайн си имали имена, така падна още една от магиите на пъкленото коварно чудовище.

Отломки от къщата още тлееха на брега на езерото. Гледката беше много странна. Почти като създадена от Йеронимус Бош, ако бе идвал из Дивия Запад.

— Любопитно ми е — каза Камерън. — Ще взема да се гмурна в мазето, за да видя дали не е останало нещо от проклетото чудовище.

Той се съблече по къси гащета и се гмурна в онова, което само до преди няколко часа беше къща. Камерън беше добър плувец, с лекота доплува до мазето и взе да се оглежда за чудовището. Помнеше много добре къде се бе крило, преди той да излее уискито в Химикалите.

Доплува дотам и намери шепа сини диаманти, изпадали по пола. Нямаше никакво чудовище. Диамантите бяха много красиви. Той ги събра и изплува от лабораторията към брега на езерото, който едно време беше предна веранда на къщата. — Вижте — каза, когато излезе на брега. Останалите се скупчиха около него и започнаха да се възхищават на диамантите. Камерън ги държеше така, че да хвърлят сянка. И сянката на диамантите беше красива.

— Станахме богати — радваше се Камерън.

— Ние сме си богати — каза професорът. — Хоклайнови бяха много богат род.

— Пардон — извини се Камерън.

— Искаш да кажеш, че ти си богат — обади се Сузън Хоклайн, въпреки че още беше трудно да я отличи човек от сестра ѝ Джейн. Изглежда, проклятието, с което чудовището бе отнело имената им, не е било от особено значение, но както и да е.

— А чудовището? — попита професор Хоклайн.

— Няма го, мъртво е. Свърши го това, че излях чаша уиски в Химикалите.

— Да, това изгори и къщата ми. — Професорът изведнъж си спомни, че е останал без дом. Той обичаше къщата си. В нея бе създад своята най-съвършена лаборатория, освен това смяташе, че ледниковите пещери са чудесно място за консервиране.

В гласа му прозвуча горчивина.

— А искаш ли отново да бъдеш стойка за чадъри във форма на слонски крак? — попита Гриър и притисна по-силно едната мис Хоклайн.

— Не — отговори професорът.

— Какво ще правим сега? — промълви Сузън Хоклайн, зареяла поглед в езерото, което някога беше тяхна къща.

Камерън преброи диамантите в ръката си. Бяха трийсет и пет, всичко, което остана от Чудовището Хоклайн.

— Ще измислим нещо — отговори Камерън.

ЕЗЕРОТО ХОКЛАЙН

Пожарът, изгорил къщата, доведе и до разтопяване на най-дълбоките галерии на ледниковите пещери, така че теренът на бившата къща се превърна в непресъхващо езеро.

В 1907 година Уилям Лангфорд, местен фермер, купи имота от професор Хоклайн, който, след необикновеното си пребиваване на Запад, се пресели да живее по̀ на изток.

Професорът остави химията и посвети живота си на филателията.

Уилям Лангфорд използва езерото за напояване и отгледа около него хубаво стопанство, главно картофи.

Професор Хоклайн беше тъй щастлив да се отърве от имота си, че го продаде на половин цена от стойността му, но му беше все едно, защото се радваше, че ще се отърве от мястото.

Свързваха го прекалено лоши спомени за стойка за чадъри във форма на слонски крак.

Той не стъпи повече на Запад.

А какво се случи с останалите?

Нещо от този род:

Гриър и Джейн Хоклайн се преместиха в Бът, Монтана, където отвориха публичен дом. Ожениха се, но по-късно, в 1906 година, се разведоха. Правото на собственост над публичния дом остана на Джейн Хоклайн и тя продължи да поддържа заведението до 1911 година, когато загина при автомобилна катастрофа.

При катастрофата тя загина на място, но външността ѝ се запази и беше много красива покойница. Погребението остави приятен спомен у всички, които го посетиха.

В 1927 година арестуваха Гриър за кражба на кола и той излежа четири години в затвора на Уайоминг, където се събуди интересът му към Розенкройцеровото вероизповедание.^[1]

Камерън и Сузън Хоклайн възнамеряваха да се оженят, но затънаха в безкраен спор за навика на Камерън непрестанно да брой, така че Сузън Хоклайн напусна оскърбена Портланд, Орегон, и замина

за Париж, Франция, където се омъжи за белогвардейски княз. Тя загина от заблуден куршум.

А диамантите, които бяха някога Чудовището Хоклайн?

Отдавна изхарчени. Пръснати по целия свят. Изгубени.

А сянката на Чудовището Хоклайн?

Заедно с диамантите, но благословена без спомен за предишни времена.

Що се отнася до Камерън, той стана накрая преуспяващ кинопродуцент в Холивуд, Калифорния, в годините на големия възход, точно преди Първата световна война. А как стана кинопродуцент, е дълга и заплетена история, която ще спестим за друг път.

В 1928 година наследниците на Уилям Лангфорд продадоха езерото Хоклайн и околните земи на щатската управа на Орегон, която ги превърна в парк, но тъй като се намираха в доста отдалечен край на Орегон, а пътищата дотам бяха безобразни, езерото и околностите му не се превърнаха в любимо място за отдих и не привличат много посетители.

[1] Монах от XV век (известен още като отец Rosae Crucis), основател на тайното Розенкройцерово общество. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.